HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 6. Sobota (Saturday) 7. února (February) 1976 Cena 25 centů

Dr. JIŘÍ S. BENSON:

Americký farmář si zaslouží být svobodným

Mnozí američtí farmáři si kladou otázku, kdo v těchto dnech je vlastně jejich vrchním šéfem. Od roku 1933 byli podřízeni U.S. departmentu zemědělství a jeho tisícům předpisů a nařízení. Toto trvalo až do roku 1973, kdy U.S. president na základě 13. paragrafu zákona "Agricultural Adjustment Act" prohlásil, že doba zemědělské nadvýroby skončila.

Američtí farmáři tedy zvýšili svou produkci a těšili se, že už konečně se budou moci vyprostit ze svých dluhů. V této souvislosti je možno si položit několik zajímavých otázek, které *si zaslouží odpovědi.*

Kdo je skutečným majitelem 2.1 bilionu metrických centů pšenice, jež američtí farmáři vypěstovali v roce 1975? Z čí autority státní tajemník dal v Moskvě svůj souhlas k prodeji obilí, které je vlastnictvím asi dvou milionů soukromých amerických občanů? A za jakou cenu byl ochoten tento jejich produkt Sovětům prodat?

Americký farmář je svobodný — avšak na jak dlouho?

Když v roce 1973 bylo presidentským rozhodnutím zrušeno omezení obdělávané plochy, pro americké zemědělství skončil přízrak zmatků a svízelí. Tento přízrak začal v roce 1933 nejapným žertem, že prý "farmářský problém" bude možno vyřešit pouze tím, že americký farmář bude podroben řízení z Washingtonu. Potom celých čtyřicet let nebylo americkému farmáři dovoleno věnovat se výdělečné činnosti, ve které byl odborníkem. Byly mu pouze dávány vládní almužny v podobě odškodného za to, že neobdělával své pozemky. Tímto systémem odškodného se stal závislým na washingtonských byrokratech, kteří mu hrozili pokutami a vězením, konfiskací pozemků i jeho produkce v případě, že by se nepodřídil. Stále mu bylo vtloukáno do hlavy, že jeho problémem je nadprodukce.

Až do roku 1962 federální vláda vydala na tuto svou politiku celkem 250 bilionů dolarů a zvyšovala problém "nadprodukce" v znepokojivé míře. Do roku 1965 řešení tohoto problému stálo vládu 300 bilionů dolarů; tehdy bylo o 10 milionů akrů více zemědělských pozemků, jež nesměly být obdělávány k vůli "nadprodukci", než v roce 1933. Vláda ve své snaze o vyřešení problému "nadprodukce" šla z jednoho zmatku do druhého. Tento problém byl nakonec vyřešen v roce 1973, kdy bylo farmářům dovoleno obdělávat všechny své pozemky a produkovat tolik, kolik byli schopni. Problém nadprodukce náráz zmizel.

Američtí farmáři začali opravdu vydělávat, uplatňovat své odborné znalosti a produkovat pro trh na celém světě. Začali se vymaňovat z kontroly washingtonských kolektivizátorů amerického stylu. Bylo tedy nutno něco podniknout. Což kdyby si dva miliony amerických farmářů uvědomilo, jakou moc drží ve svých rukou a ve svých pozemcích? Což kdyby úplně splatili své dluhy a rozhodli se, že si vezmou celoroční dovolenou? Také celých 40 let plánů na zkolektivizování amerického lidu by se ihned mohlo vyhodit z okna ven, kdyby si farmáři uvědomili, že jsou opravdu svobodni farmařit a vydělávat, stejně jako ostatní občané.

Neuzavřel snad právě k vůli této vyhlídce Kissinger se Sovětským svazem svou pětiletou smlouvu o prodeji pšenice? Zdali pak nyní státní department nemá nahradit department zemědělství ve funkci nejvyššího pána amerických farmářů? Má snad znovunabytá svoboda farmářů zmizet ve vyšších daních, vyšších cenách umělých hnojiv a strojů, a posléze ve výzvě k jejich patriotismu? Je-li "farmářská moc" jedinou zbývající zbraní, ve které Amerika je v přesile, pak si buďme jisti tím, že výrobce této zbraně se znovu stane svobodným člověkem, a to právě v naší době. Mohlo by to také znamenat svobodu pro celý svět.

Kromě toho americký farmář si zaslouží, aby byl svobodným, a aby mohl plně využívat své schopnosti produkovat obilí a maso. Nechme nabídku určovat ceny a odstraňme tisíce washingtonských byrokratů z beder našich farmářů; bude to k dobru všem.

Požár v Čermákově starobinci v Cicero, Ill.

Ve středu kolem šesti hodin ráno vznikl oheň na 4. poschodí moderní železobetonové stavby Čermákova starobince v Cicero, na 58. Crt. a Čermákově třídě. Šest chovanců se při tom udusilo kouřem a 27 lidí bylo všelijak poraněno. Automatické zavírání chodeb zachránilo další před neštěstím. Obětí byli odvezeni do nemocnic MacNeal a Loretto.

Příčina požáru je prozatím neznámá. Policie ví jen tolik, že vznikl v pokoji č. 421 na 4. poschodí. Hmotná škoda se odhaduje na 60 tisíc dolarů.

Na místo tragického neštěstí se brzy dostavili dr. Lashof a státní senátor D. Holton, kteří vyšetřují příčinu požáru.

Kris Berkoš z Cicera tvrdí, že kdyby byl býval na místě požáru dostatečný počet hasičů, mohlo se by se bývalo více lidí zachránit.

Tento ultramoderní starobinec byl postaven teprve před třemi roky v r. 1973. Zrovna minulý týden 30. ledna vypukl požár ve starobinci "Wincrest" na severní straně Chicaga a ten si vyžádal 17 obětí! Podle dosavadního šetření k ohni došlo z neopatrnosti jedné ošetřovatelky.

ENGLISH SECTION INSIDE

Moynihan rezignoval ze své funkce velvyslance O.S.N.

Říkával v O.S.N. stále častěji: "Nevěřme sovětům!" Nyní se raději své funkce vzdal.

Washington. — Daniel Patrick Moynihan podal v pondělí presidentu Fordovi rezignaci ze svého úřadu velvyslance Spojených států u Organizace spojených národů. Jako hlavní důvod svého rozhodnutí udal, že se musí podle ujednaných podmínek vrátit ke své funkci profesora na Harvard universitě: jinak by ztratil své profesorské místo. President Ford, který tuto rezignaci přijal, vychválil odcházejícího, že před Spojenými národy předkládal mocně, přesvědčivě a poctivě posici Spojených států. Moynihan však zůstává ještě na měsíc únor předsedou Bezpečnostní rady.

Někteří diplomaté kritizovali Moynihana, ze sice předkládal a hájil stanovisko Spojených států s plnou věrností, avšak že mluvil příliš otevřeně a nezachovával obvyklou diplomatickou rezervovanost. Moynihan jednal přesně podle přijatých instrukcí, když například v říjnu přísně kritizoval ugandského diktátora Idi Amina, nebo když odsoudil rezoluci O.S.N., která prohlašovala sionismus za rasistický.

KLAUS ARNSPENGER:

Evropští sociální demokraté nemají důvěru v lidové fronty

Rozhodli se snad evropští socialisté vrátit se zpět ke své minulosti? Jejich rozdělení na dvě různé ideologické skupiny, jež je u nich možno pozorovat už asi rok, se na konci minulého týdne ještě zostřilo. Začíná se totiž rozšiřovat mezera mezi stranami sociálně-demokratického zaměření, převládajícími v severní a ve střední Evropě, a socialistickými partajemi jižní Evropy, dovolávajícími se svých latinských tradic. Poměrně pozdní průmyslový rozvoj Francie, Itálie, Španělska a Portugalska neposkytl socialistům těchto zemí dostatek času k tomu, aby zatlačili revoluční komunismus na politický pokraj. Latinští socialisté, příliš slabí k tomu, aby sami byli schopni odstranit z vládní moci konservativce a liberály, hlásají nyní potřebu spojit se s komunisty, jichž zdánlivý stálé se zvětšující odstup od Moskvy jim dodává odvahu k úsilí o obnovení sjednocené levice v naději, že jim v ní nakonec případne vůdčí místo.

Schůze socialistických partají latinského směru v Paříži jasně ukázala, že k dosažení tohoto cíle neexistuje žádný jednotný recept, protože politické předpoklady v Itálii, ve Francii, v Portugalsku a ve Španělsku jsou zásadně rozlišné. Ve všech těchto zemích však má potenciál levicové opozice, sestávající ze socialistů a z komunistů, příliš velkou závažnost, aby mohl být ignorován středoevropskými a severoevropskými sociálními demokraty, kteří ve velké většině dosud spojení s komunisty nepotřebovali.

Týden předtím došlo k ostré výměně názorů o této věci na schůzi západoevropských socialistických partají v Helsingöru mezi Mitterandem, vůdcem francouzských socialistů, a Schmidtem, kancléřem Německé spolkové republiky. Vztahy mezi německými sociálními demokraty a francouzskými socialisty nikdy nebyly srdečné. Nyní ještě je nebezpečí, že tyto vztahy se budou stále zhoršovat, protože pro francouzské socialisty sociální demokracie je pouze obratným zastřením kapitalistického systému společnosti, jehož pád za každou cenu zůstává prvním cílem latinských socialistů.

Ideologický rigorismus, charakterizující teorie latinských socialistů, však už asi dosáhl svých nejzazších mezí. Ještě před rokem portugalský socialistický vůdce Mario Soarez náležel k hlavním pilířům latinského socialistického klubu. Na pařížskou konferenci na konci týdne však nepřijel, a to ani ne tak k vůli svému setkání s Kissingerem ve Washingtoně, plánovanému na následující pondělí, jako spíše proto, že se obával, aby jeho socialisté, kteří obdrželi při volbách 38 procent hlasů, se mezinárodně neisolovali, kdyby riskovali spojení s komunisty. Zkušenosti s komunisty jej přivedly k tomu, že z ideologa se stal politikem. Při jednom interview dokonce řekl, že Portugalsko se ve své politické situaci přibližuje k severoevropským zemím. Tím dal svým kolegům, shromážděným v Paříži, na vědomí, že kromě rezignace a spolčení s komunisty existuje ještě třetí možná cesta.

Sloupek informací

A POZNAMEK K UDÁLOSTEM VE SVĚTĚ

Úvodem několik vět, jimiž si doplníme zprávy, které jsme zaznamenali v předcházejících Sloupcích. V africké Angole byly prokomunistické jednotky v minulých dnech nadále na postupu, neboť Sověty pokračovaly ve zdokonalování jejich výzbroje a Kubánci v dodávkách lidského materiálu. V reportážích z Moskvy stačilo vidět kyselé úsměvy Henry Kissingera, abychom vytušili nevalný úspěch jeho jednání o omezování strategického zbrojení, kvůli kterému Kreml navštívil, a totální neúspěch ve věci Angoly, jejíž otázku chtěl dostat na pořad. Castrovi jeho vojenská intervence v Africe na mezinárodní reputaci zřejmě neubližila. Panamského diktátora Omara Torrijos Herreru — klíčovou postavu v jednáních se Spojenými státy o budoucím statutu Panamského průplavu — vystřídal jako návštěvník Kuby se zvýšenými obchodními zájmy ministerský předseda naší sousední Kanady, Pierre Trudeau. Vojenská i politická mapa ukazují tedy společné ofenzivní akce našich "přátel" v Moskvě a v Havaně. Washington se má nad čím zamýšlet. —

Postavou minulého týdne byl podle mého názoru Daniel ("Pat") Moynihan, zvedající ve Spojených národech hlas proti ultimativním přáním Palestinců. "Máme sympatie pro všechny požadavky po sebeurčení, ale jsou tu jisté hranice," řekl v podstatě. Myslím, že Američané, kteří si nepřejí, aby Spojené státy hlasovaly pro jakýkoliv druh kapitulantství, tleskali Moynihanovi právem. O to spíš, že jeho postoj, jak jsme byli ujištěni, je vyjádřením rozhodného stanoviska Bílého domu a prý i Státního departmentu. —

Před dvěma týdny jsem se ve Sloupku zmínil o případech státem nařízeného adoptování dětí, jimiž komunistické Východní Německo ("Německá demokratická republika" — NDR) trestalo rodiče, kteří buď již uprchli, nebo projevili přání se vystěhovat na Západ. Tisk NDR hovořil o "pomlouvačné kampani", úřady vypověděly dopisovatele týdeníku "Der Spiegel", který jako první zprávu přinesl. Čerstvější informace hovoří nyní o tom, že komunistické vládní instituce se chystají ustoupit od dosavadní praxe a dokonce i revidovat případy, k nimž došlo. Dobrá zpráva — další doklad toho, jak se musí na komunisty, aby se naučili jednat slušně a lidsky: odhalovat jejich praktiky, důsledně a vytrvale, před celým světem.

Západní Německo: Překvapivé zahájení volebního roku

Německá Spolková republika (NSR) se letos na podzim chystá k všeobecným volbám. Až do středy 7. ledna vypadalo vše na poměrně klidný průběh předvolebních příprav. NSR překonala krizi světového hospodářství, vyvolanou olejáři, ze všech průmyslových států nejlépe: s nejnižší inflační kvótou, s relativně nízkým počtem nezaměstnaných a s dobrými výhledy. Důležité motory ekonomie se znovu rozjíždějí naplno: letošní produkce "mercedesek" je již napřed prodána, automobilka "Volkswagen" musela zavést mimořádné směny atd. Výsledky předběžných průzkumů veřejného mínění i názory valné části evropských politických kruhů se shodovaly, že téměř bezpečným vítězem příštích voleb bude dosavadní vládní koalice sociálních demokratů (SPD) a "svobodných demokratů" (FDP). Dnes však to zdaleka tak jisté není, opoziční CDU-CSU (křesťansko demokratická a křesťansko sociální strana) načerpaly nové naděje. Co se stalo?

Dne 7. ledna se v zemském sněmu v Hannoveru v Dolním Sasku (jedna z 10 zemí federativní NSR) hlasovalo, kdo bude nástupcem dosavadního předsedy zemské vlády sociálního demokrata Alfreda Kubel-a, který se ve svých 67 letech rozhodl jít na odpočinek. Kandidovali Helmut Kasimier za SPD a Ernst Albrecht za CDU, při čemž se očekávalo hladké vítězství prvně jmenovaného, jehož strana měla — i v Hannoveru spolu s FDP — v parlamentě většinu. První tajné hlasování však ukázalo, že tři poslanci stran vládní koalice se hlasů zdrželi. Volba se tedy musela druhý den opakovat, opět se tři poslanci hlasování zdrželi, navíc však jeden z poslanců vládních stran hlasoval pro opozičního křesťansko demokratického kandidáta, který tak byl zvolen novým ministerským předsedou. Není jisté, zda se mu podaří sestavit vládu, která by v zemském sněmu měla většinu, takže jsou pravděpodobné nové volby v Dolním Sasku. Avšak to není pro nás již tak důležité.

Důležitější jsou příčiny této vládní krize, jejíž význam můžeme srovnat s výsledky některých našich presidentských primárek. Někdo je vidí v čistě lokální rovině, posuzuje jako výsledek sporu o reorganizaci územní správy, která má nepřátele i ve vládních stranách. Představitelé opozice v hlavním západoněmeckém městě Bonnu se však domnívají, že vývoj v Dolním Sasku je dalším ověřením správnosti jejich argumentů proti ústupkům takzvané "východní politiky" ústřední vlády, k níž měly výhrady i miliony voličů při příležitosti voleb v řadě zemí v uplynulých dvou-třech letech.

Je pochopitelné, že se politické strany v demokratickém státě rozcházejí v názorech; je to dokonce žádoucí, pokud zápas nepřekračuje hranice, za nimiž se politika v očích občanů zošklivuje. A na druhé straně potěší, když se někdy v zásadních věcech různé tábory shodnou. V západoněmeckém spolkovém sněmu byl v půli ledna poslanci všech stran — SPD, FDP, CDU a CSU — jednomyslně schválen zákon, který zostřuje trestání násilníků a teroristů. Příklad, který zasluhuje následovníků.

Československo: Maličkosti často říkají hodně

V Československu vycházejí časopisy tištěné na znamenitém papíře, s perfektními barevnými fotografiemi a textem, z něhož se dovídáme, že komunistická vláda a její poddaní se mají jenom rádi. "Buduje se", práci střídají radovánky, hospodaří se předobře, nespokojenců je jako šafránu . . . Takovým zrcadlem v přepěkném rámu je například "Československý svět", zboží určené pro export.

Na domácím trhu je takového papíru a tisku již pomálu, jenom té sebechvály zůstává přehoušel. Tyto časopisy mají však tu přednost, že v nich občas nejdete střípek jako by uražený z oficiálního zrcadla, který je cenný tím, že ukazuje kousek, často dokonce kus pravdy o životě v "socialismu". Jedna čtenářka HLASU NÁRODA mi zapůjčila několik starších vydání českých novin (děkuji!) a v KVĚTECH z 9. října loňského roku zaškrtla list zaslaný redakci který opravdu stojí za přečtení. Nadpis — "Jenom za cizí valuty?":

"V červenci jsem letěl s manželkou letadlem Československých aerolinií linkou OK 886 na lince Praha-Kyjev (Sovětský svaz, pozn. JN). Na palubě letadla jsem si chtěl zakoupit cigarety a požádal jsem o ně letušku. K mému překvapení mi sdělila, že cigarety sice mají, ale pouze za cizí valuty. Podivil jsem se tomu velice. A tak mi snad odpoví někdo kompetentní z ČSA, proč na letecké lince mezi socialistickými státy, na palubě letadla ČSSR, si československý občan nemůže zakoupit zboží za československé peníze? Jan Dubenský, Klášterec nad Ohří."

Podle toho, co tak o dnešním Československu víme, někdo "kompetentní z Čs. aerolinií" panu Dubenskému sotva odpověděl. To spíše byla redakce KVĚTU pokárána příslušným činitelem z "Úřadu pro informace" (který je ve skutečnosti úřadem pro **politární** informaci, cenzurou), že uveřejněním takového dopisu porušila "státní tajemství". Jaké? Nu, v době, kdy se na jiných stránkách téhož a jiných časopisů píše o "krizi, v níž se zmítá kapitalistický svět", není přece vhodné prozrazovat, že západoněmecká marka, švýcarský frank, americký dolar jsou uvnitř "socialistického tábora" žádanější měnou než rubl. O Husákově koruně ani nemluvě, neboť se viklá podle moskevských větrů . . .

Místním škarohlídům budiž pak právě řečené poučením, že dolar je stále ještě tou valutou. Nejenom mezi sovětským Kyjevem a československou Prahou . . .

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:
"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

February 7, 1976 — Vol. I — No. 6

KOUPÍM

několik česko-anglických a anglicko-českých zachovalých slovníku.

Nabídněte na zn.: "Brzy", do adm. tohoto listu.

České bohoslužby u sv. Prokopa jsou každou neděli v 10:30 A.M.

V roce 200. výročí U.S.A.

Čs. Národní Rada Americká
Oblastní výbor Chicago
ZVE
SRDEČNĚ VÁS, VAŠI RODINU A PŘÁTELE
NA

XXV. VÝROČNÍ PLES

pořádaný
pod záštitou starosty města Berwynu, p. Emila Vacína a paní E. Vacínové a starosty Village of North Riverside, p. John de Graafa a paní J. de Graafové

v sobotu 21. února 1976
v obou sálech
Sokola TÁBOR,
1602 S. Clarence Ave., Berwyn, Ill.

Společenský úbor. — Hudba Henryho Bláhy.
Předtančení:
Taneční skupina "BESEDA" se svými přáteli.
Večeře podávány od 7:30 hod.
Reservace stolů a předprodej vstupenek v úřadovně ČSNRA, 2137 S. Lombard Ave., Cicero, Ill. — Tel.: 656-1117
— Stoly reservovány jen do 9:15 hod. —
Vstupné: $4.00

Cena K. Adenauera udělena Vladimíru Maximimovi

Se jménem sovětského spisovatele a kritika režimu Vladimíra Maximova se setkáváme za rok jeho exilu stále častěji na stránkách západoevropských kulturních časopisů a na obrazovkách televize. Životní dráha tohoto 43-letého romanopisce a esejisty je komplikovaná, plná životních zkoušek. Maximov si svou cestu spisovatele a bojovníka za humanitu a lidská práva ničím neulehčoval, šel vždy výrazně vlastní cestou, což mu již na počátku jeho literární dráhy přineslo nejeden konflikt se sovětskou literární censurou i orgány tajné politické policie. Pocházel z chudé rodiny, jeho otec byl dělníkem a v době svého mládí v druhé polovině třicátých let vytrpěl mnoho bídy a nedostatku.

V 18 letech uveřejnil Vladimír Maximov svou prvotinu - tehdy pracoval jako pomocný zemědělský dělník na jednom kolchoze — byly to lyrické básně plné patosu a hledání. Sazba sbírky musela být na zásah stranických orgánů rozmetána. Na konci padesátých let vyšly první Maximovovy prózy a divadelní hra, které ukázaly vynikající kulturu slova i myšlenkové bohatství. Literární kritici si okamžitě uvědomili, že Maxmovem vstoupil **Někdo do ruské literatury. Divadelní hra měla premiéru ve Stavropolu. Rozsáhlou** Maximovovu prózu "Zabydlujeme se na zemi" zařadil Konstantin Paustovskij do velké antologie současné sovětské prózy. Maximov píše pak kabaretní texty, písně, recenze a prózy a záhy dochází k prvnímu vážnému konfliktu s censurou a politickou policií. Jeho práce se dostávají na index a Vladimíru Maximovovi nezbývá, než aby publikoval v zahraničí. V roce 1972 vychází ve Švýcarsku jeho vysoce umělecký výrazný román **Sedm dní stvoření** (Sieben Tage der Schöpfung) ve známém bernském nakladatelském domě Scherz-Verlag. Z ruštiny knihu přeložili a pro německého čtenáře upravili Nina a Johannes Kochovi; román má 450 stran a na symbolových obrazech líčí vývoj manipulované společnosti; děj dává tušit, proč toto dílo nesmělo v Sovětském svazu vyjít. Další román Vladimíra Maximova je **Karanténa** (Die Quarantäne), kterou rovněž vydalo Scherzovo nakladatelství v Bernu. Je to doposud vrchol Maximovy tvorby. Děj románu je v podstatě jednoduchý. Vlak jedoucí z Oděsy do Moskvy je na jedné stanici zastaven a dán se všemi cestujícími do ostré karantény, neboť přichází z míst, kde právě vypukla epidemie cholery. Všichni cestující jsou zachváceni hrůzou a znovu prožívají ve vzpomínkách své osudy, ať se již jedná o umělce, důstojníky, herce, politické vězně či kněze. Karanténa byla Maximovovi symbolem pro zamyšlení nad současným osudem Ruska, nad tragédií tisíců a tisíců vězňů, ale lidí spolehlivých, vysokých úředníků i vojáků, kteří také žijí v neustálém strachu. — Karanténa je doba **zpytování svědomí a cest k novému začátku. Dílo je** psáno z aspektů věřícího člověka. V románě vystupuje i Josef Stalin, který se z tichého seminaristy stává obávaným diktátorem. Novým dílem Maximovovým je obsáhlá próza **Rozloučení od nikud** (Abschied von Nirgendwo), která ukazuje na nové prvky v díle tohoto ruského spisovatele — poslední variací této prosy udělal Maximov již v exilu.

Na Západ přišel před rokem v březnu se svou ženou a záhy se stal středem evropského kulturního dění — bezesporně po Alexandru Solženicynovi je Maximov nejprominentnějším sovětským spisovatelem — disidentem. Bylo mu svěřeno dirigování kulturně-politické revue **Kontinent** s podtitulem **Nezávislé forum ruských a východoevropských spisovatelů** — a na každém novém čísle je vidět tvůrčí dlaň šéfredaktora Maximova — list se nevyhýbá ani polemikám z levicových kruhů — nyní vychází právě druhý svazek Kontinentu v němčině. Německá variace je poněkud odlišná od ruské, která vyšla nedávno v Paříži. Kontinent zahájil realistický dialog se Západem. V těchto dnech byla také Vladimíru Maximovi udělena kulturní cena Konráda Adenauera za jeho lit. dílo a boj za humanitu a boj za lidská práva. Cenu na základě jury uděluje Deutschland Stiftung. Společně s Maximovem dostal letošní cenu Konráda Adenauera prof. Karl Steinbuch z Karlsruhe, autor významné knihy "Die humane Gesselschaft" a známý komentátor druhého programu západoněmecké televize Gerhard Löwenthal, autor bestselleru "Wir werden durch die Atome leben". Adenauerova cena je dotovaná 30 tisíci západoněmeckých marek — každý z nositelů dostane 10 tisíc. Slavnostní akt se konal na zámku Ludwigsburgu u Stuttgartu dne 10. května 1975. Vladimír Maximov je prvním exulantem, kterému byla udělena vysoká německá kulturní cena. Maximov je i velkým přítelem našeho národa, což od roku 1968 nejednou dokázal.

†

OZNÁMENÍ ÚMRTÍ

Všem našim rodinným příbuzným, přátelům a známým oznamujeme, že si všemohoucí Bůh k Sobě na věčnost zavolal naši drahou maminku, sestru, tetu a švagrovou,

PAULINE M. CHUHÁK,

rozenou KOZUMPLÍK.

Zemřela tiše doma (4907 N. Karlov, Chicago, Ill.) mezi svými drahými po vážné nemoci v úterý 3. února L.P. 1976 v 7 hodin ráno v 53. roku svého krásně vyrovnaného života, celé věnovaného rodině, dětem a manželovi Josefu E. Chuhákovi, který ji na věčnost předešel.

Narodila se v Tasově na Moravě a do Spojených států přijela s rodiči r. 1924, když jí byl teprve rok.

Pohřeb měla v pátek 6. února 1976 v 10 hod. dopol. z kaple pohřebního ústavu "Baron and Hall", 4332 Elston Ave. (roh Pulaski Rd.) na severní straně Chicaga, do kostela sv. Edwarda, kde byly za spásu její duše obětovány bohoslužby naší křesťanské naděje ve vzkříšení.

Všichni, kdo jste ji znali, vzpomeňte si na ni i na jejího † manžela Josefa tichou modlitbou.

JAMES (Václav) E. a RICHARD J. CHUHÁK, synové; JAN (MARY) KOZUMPLÍK, bratr; MARY (ERWIN) VESELÝ, ROSE (VINCENT) MAŇÁK a † ANTOINETTE KOZUMPLÍK, sestry; a ost. příbuzenstvo.

DROBNÉ ZPRÁVY

VIENTIANE, Laos. — Příslušníkům nekomunistických zemí, včetně diplomatického personálu, není napříště dovoleno opustit hlavní město Vientiane a cestovat po demokratické republice Laosu; do všech ostatních částí země jim je totiž přístup zakázán. Pouze se smějí pohybovat na území, dlouhém a širokém ne více než šest mil. Protože gazolin je ve Vientiane velkou vzácností, užívá se tam všeobecně k dopravě jízdního kola; i personál velvyslanectví a konsulátů užívá tohoto dopravního prostředku.

• • •

WASHINGTON. — Americký úřad pro potraviny a léky FDA zakázal užívání tak zvaného "červeného barviva číslo dvě", protože je oprávněné podezření, že způsobuje rakovinu. Tohoto barviva se dosud běžně užívalo při výrobě červených limonád, jahodových zmrzlin a tyčinek na rty.

• • •

MADISON. — Universitní profesor Dr. Robert Samp po dlouholetých studiích dává tyto rady těm, kteří chtějí dlouho žít: Být umírněný ve všem a v ničem nepřehánět. Nebojovat proti svým nepřátelům, nýbrž snažit se je přežít. Snažit se být šťastným. Co nejméně myslet na své problémy. Zůstat stále činným. Spát dostatečně; čím je člověk starší, tím více spánku potřebuje.

• • •

JERUZALÉM. — V Izraeli byla patentována nová cigareta, jíž byl dán název "dlouhý život": tato cigareta prý neobsahuje žádný nikotin a má o 50 procent méně dehtu než obyčejná cigareta. Je vyráběna ze salátu. Velké cigaretové firmy ve světě si už zažádaly o dovolení, vyrábět tuto cigaretu, která, jak se čeká, bude mít na celém světě velký úspěch.

• • •

ŘÍM. — V Itálii vzbudil velkou pozornost případ 12-letého Giancarlo Vegliantiho, který se z pocitu osamocenosti stal zatvrzelým alkoholikem. Protože jeho rodiče k němu nechovají žádnou lásku, nevšímají si ho a nezajímají se o něj, každý večer jde do vinárny utopit ve víně svůj pocit osamocenosti; propije tam obyčejně celý svůj denní výdělek. Už utrpěl velké škody na svých játrech a nebude-li mu brzy pomoženo, jeho život bude ohrožen.

• • •

LONDÝN. — Stále větší počet Angličanek se opíjí; za poslední tři roky se jejich počet zdvojnásobil. Ještě před 13 roky bylo v Británii osmkrát více mužů-alkoholiků než žen-alkoholiček; dnes však je z tamních alkoholiků 31 procent žen. Angličanky sahají k alkoholu hlavně proto, že se v manželství necítí šťastny a že k vůli manželství musily opustit svou životní kariéru. Nejvíce pijí, když jim je 40 až 50 let. Něco také v této věci způsobují emancipační hnutí.

• • •

HONGKONG. — Podle úřední zprávy rudé Číny 16. července 1966 předseda Mao ploval v největší čínské řece Jangtsekiangu. Nyní tuto legendární událost oslavilo 12.000 Číňanů, kteří jako kdysi Mao plovali v téže řece nedaleko města Nanning; prý to byli zejména dělníci, farmáři, vojáci, ženy a děti, každodenně meditující Maovy životní zásady. Čínské komunistické autority dnes už nezakazují lidem učit se plavat, protože kdyby zneužili svých schopností k přeplavání na svobodu do Hongkongu, tamní britské autority by je ihned zase poslaly zpět do rudé Číny.

• • •

SCOTTS VALLEY, Calif. — Pan Rudy Gjurovic sbírá už 30 let staré mince. Při slavnostních příležitostech nosí kabát, na kterém jsou navěšeny stovky starých cenných mincí. K vůli těmto mincím, z nichž jedna je už ze 6. století před Kristem, jeho kabát má cenu asi $50,000.

• • •

DJIBOUTI. — Čtyři domorodí teroristé zajali ve francouzském Somálsku, zvaném dnes "Území Afars a Issas", autobus s 30 francouzskými školními dětmi, jimž je od 6 do 12 let, a žádají, aby Francie okamžitě udělila tomuto území samostatnost. Jednání mezi teroristy a místními francouzskými autoritami pokračují.

let, a žádali, aby Francie okamostatnost. Podle posledních zpráv vojáci cizinecké legie učinili útok na zajatý autobus; všichni teroristé — bylo jich ve skutečnosti šest — byli přitom zastřeleni. Rovněž zahynulo jedno čtyřleté děvčátko a pět dětí bylo zraněno, z nich dvě vážně. Ostatní děti vyvázly bez pohromy.

• • •

MIAMI BEACH. — Indiáni Seminolové, jichž je asi 2,000, žádali, aby jim U.S. vláda vyplatila 47 milionů dolarů odškodného za jejich území na Floridě, které jim Spojené státy před 150 roky bezprávně odňaly. Washingtonská vláda se však rozhodla vyplatit jim pouze 16 milionů dolarů. Pohlaváři Seminolů nechtějí tuto věc předat soudům, protože prý soudy by rozhodly, že U.S. vláda jim není nic dlužna.

• • •

NEW YORK. — Izrael donutil hrdé Mexiko na kolena. Mexiko totiž vloni hlasovalo na valném shromáždění Spojených národů pro rezoluci, podle které sionismus je rasistický. Američtí židé však přestali jezdit do Mexika jako turisté, což znamenalo pro mexickou ekonomii jen v této zimní sezoně ztrátu asi tří bilionů dolarů. Mexická vláda tedy dala přednost realismu a své odsouzení sionismu odvolala. Nyní rabín Alexander Schindler, předseda Konference židovských organizací Spojených států, oznámil, že američtí židé svůj bojkot Mexika skončili.

DOBA BĚHEM ROKU

5. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

MODLITBA: Prosime tě, Bože, — opatruj svůj lid ustavičnou láskou. — Vždyť nemá oporu jinde, — než v naději na nebeskou milost. — Dej tedy, ať žije stále v tvé ochraně. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1 ČTENÍ — Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE

Toto praví Hospodin: Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu.

Tehdy vyrazí tvé světlo jako zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva.

Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on ti řekne: Zde jsem.

Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, a soumrak tvůj stane se polednim jasem.

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINŤANŮM.

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nezačal jsem to dělat zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že nechci u vás znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání záleželo ne v přemlouvavých slovech moudrosti, nýbrž přesvědčoval jsem projevováním Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na lidské moudrosti.

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO MATOUŠE

Ježíš řekl svým učedníkům: "Vy jste sůl země; jestliže sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby byla vyhozena ven a lidmi pošlapána.

Vy jste světlo světa. Nemůže být ukryto město ležící na hoře. Anerozsvěcují světlo, aby je postavili pod nádobu, ale na svícen; i svítí všem v domě.

Tak ať vaše světlo svítí před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích."

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu

Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování)

Jsou to tedy nekonečná a nepochopitelná láska a milosrdenství Boží, kteréžto činí Boha takřka vězněm našich chrámů. Pochopíme, že nesmírné urážky lásky Boží se dopouští ten, kdo návštvu chrámu Páně v neděli a ve svátek opomíjí z pouhé nedbalosti nebo pohodlnosti. Netřeba ani podotýkati, jak bolestně uráží lásku Boží každá neuctivost na svatém místě.

Zapomínaný svátek.

Každý rok slaví církev katolická třetí neděli v říjnu svátek Posvěcení chrámu. Činí tak, aby svým věřícím připomněla vznešenost a posvátnost domu Božího a aby v nich vzbudila živou a neutuchající touhu po svátostném Bohu. Takovou zbožnou vroucí tužbu krásně vyjadřuje žalm 41.

Modlitba živých i umírajících.

"Jako prahne jelen po bystřinách, tak dychtí duše moje po tobě, Bože. — Žízní duše má po Bohu silném, živém. — Kdy přijdu, abych se ukázal před tváří Boží? — Slzy mé jsou mi pokrmem ve dne v noci, — nebot' mi den co den říkají: "Kde jest Bůh tvůj?" — Na to vzpomínám a to si ze srdce vylévám, kterak jsem putovával na místo stánku — podivuhodného, Božího domu, s jásotem — s chvalozpěvy za slavnostních zvuků."

Budeme-li vytrvale toužiti, abychom co nejčastěji byli hosty domu Božího zde na zemi, přijme nás dobrotivý Bůh jednou do věčně podivuhodného příbytku svého nebeského.

SALOMOUNOVA SLÁVA A BOHATSTVÍ A JEHO PÁD.

Vrchol slávy a štěstí Šalomounova — Královna ze Sáby přišla se přesvědčit — Pohanské ženy odvádí Šalomouna od Boha — Bůh mluví k Šalomounovi — Plášť proroka Ahiáše.

Dům svůj, královský palác, stavěl Šalomoun třináct let, až jej úplně dokonal. Všecko bylo ze vzácného kamene, který dle pravidla a míry vnitř i zevně pilou řezán byl, od základův až do vrchu zdi, a venku až do velikého nádvoří. Základy byly ze vzácného kamene, z kamene velikého deset neb osm loket. Na nich byly kameny vzácné dle stejné míry tesané, jakož i dřevo cedrové. Veliké nádvoří bylo dokola obehnáno třemi řadami tesaného kamene a jednou vrstvou cedrových trámů.

Dále dal udělati král veliký trůn z kostí slonových a obložil jej zlatem nejčistším. Také všechny nádoby královského stolu byly zlaté. Lodi královské totiž chodívaly do Tarsie se služebníky Hiramovými jednou ve třech letech, a přinášely odtud zlato, stříbro, kosti slonové, opice a pávy.

Tak vyvýšen byl Šalomoun nade všecky krále země bohatstvím a slávou. Všichni králové země žádali viděti tvář Šalomounovu, by slyšeli moudrost, kterou byl dal Bůh do mysli jeho. *A přinášeli mu darem nářadí stříbrné i zlaté, roucha, zbraně, koně a mezky každý rok.*

Ba i královna ze Saby, když uslyšela, co se vypravovalo o Šalomounovi pro jméno Hospodinovo, přijela, by ho zkoušela hádankami.

Přijevši do Jerusaléma, s komonstvem velikým, s bohatstvím, s velbloudy nesoucími vonidla, zlata velmi mnoho, jakož i drahého kamení, přišla ke králi Šalomounovi a pověděla mu vše, co měla v srdci svém.

I poučil ji Šalomoun o všech otázkách, které mu předložila. Nic nebylo skrytého králi, nač by jí byl neodpověděl.

Královna ze Saby uzřevši všecku moudrost Šalomounovu, i dům, který byl vystavěl, pokrmy stolu jeho, sedadla dvořenínů, řady přisluhujících, roucha jejich, číšníky a celopaly, které obětoval v domě Hospodinově, byla bez sebe.

I řekla králi: "Pravda je, co jsem slyšela v zemi své o věcech tvých a o moudrosti tvé. Nevěřila jsem těm, kteří mi to vypravovali, až jsem sama přišla, viděla očima svýma a přesvědčila se, že mi nebyla řečena ani polovice. Jet' větší modrost tvá a díla tvá nežli pověst, kterou jsem slyšela. Blahoslavení lidé tvoji a blahoslavení dvořané tvoji, kteří stojí před tebou ustavičně a slyší moudrost tvou. Požehnán budiž Hospodin, Bůh tvůj, kterému ses zalíbil, že posadil tebe na trůn israelský! Protože si zamiloval Hospodin Israele na věky, ustanovil tebe králem, abys vykonával právo a spravedlnost."

A dala králi sto dvacet hřiven zlata, vonidel velmi mnoho i kamení drahého, aniž bylo kdy jindy přivezeno vonidel tolik, kolik darovala královna ze Saby králi Šalomounovi.

Král Šalomoun dal za to královně ze Saby vše, co si přála a žádala od něho, mimo to, co jí byl darem královským dal dobrovolně. Poté dala se na cestu zpět a odjela domů se služebníky svými.

Král Šalomoun zamiloval si ku své zkáze mnoho cizinek kromě dcery faraonovy, kterou měl za manželku. A ty ženy zvrátily srdce jeho. Když tedy byl již stár, nakazilo se srdce jeho skrze ženy, že chodil za bohy cizími a že nebylo srdce jeho dokonale oddáno Hospodinu, Bohu jeho, jako srdce Davida, otce jeho."

Pokračování na str. 5.)

Hovory o víře

(Pokračování z min. čísla.)

Pán Ježíš hovoří v krásných obrazech. Petr bude skalou to jest nejvyšší autoritou v církvi, již Kristus založil. A "brány pekelné" totiž moc zla nikdy nezvítězí nad církví, jež je zbudována na skále-autoritě Petrově, kterou má on od Krista. Sv. Petr bude dále kličníkem království nebeského t. j. správcem církve Kristovy. A cokoli přikáže nebo zakáže ve jménu Kristově v církvi, bude platné i na nebi t. j. pro oblast svědomí věřících. A nejen pravdomluvný Ježíš přislíbil prvenství pravomoci v církvi Šimonu Petrovi, ale také mu je udělil po svém zmrtvýchvstání u jezera genezaretského slovy: "Pas beránky mé! Pas ovce mé! Pas ovce mé" (Jan 21,15-17). V originále řeckém jsou uvedena slova: boske — t j. živ mé beránky a ovce naukou pravd Božích. A "poimane" — ve smyslu ved' je jako nejvyšší pastýř do ovčince.

Tedy Kristem Pánem byl ustanoven sv. Petr hlavou církve a jeho prvenství v církvi není jenom čestné, nýbrž právní neboli jurisdikční (Dz 3055). Jelikož církev Kristova musí trvati až do konce světa, protože jí lidé potřebují ke spáse, podobně musí míti prvenství právní v církvi trvání až do konce věků. Důležitá je otázka, kdo je nyní právoplatným nástupcem Petrovým v jeho primátu?

Šimon Petr působil nejprve v Jeruzalémě, ale pak odchází do Antiochie, kde byl představeným církevní obce sedm let. Avšak plných 25 let působí a vede církevní obec v Římě, tam také umírá smrtí mučednickou za pronásledování císaře Nerona r. 67. a je dosud pohřben ve velechrámu sv. Petra na Vatikánu. O tom se můžeme dočíst u dějepisce Eusebia. Ve své Kronice píše: "Petr, apoštol, rodem Galilejec, první velekněz křest'anský, když nejprve založil církev antiochenskou, odchází do Říma. Zde hlásá evangelium po 25 let zůstávaje biskupem téhož města". Ve své Historii církevní popisuje Petrovu smrt mučednickou a to, že si vyžádal, aby byl ukřižován hlavou dolů. (Sr. Kirch-Enchiridion 244 a x 250).

Tedy je nesporné, že nástupci sv. Šimona Petra v biskupství římském jsou také jeho nástupci a držiteli právního prvenství v církvi Kristově. Z toho důvodu Otcové biskupové na prvním sněmu vatikánském 18. VII. 1870 prohlašují: "Kdyby někdo řekl, že ze samého ustanovení Krista Pána čili z božského práva neexistuje, aby Petr měl v prvenství nad celou církví trvalé nástupce; nebo že Římský Velekněz není nástupcem blahoslaveného Petra v tomto primátu. A-

Pokračování na str. 5.)

(Pokračování ze str. 4.)

Řekl tedy Hospodin Šalomounovi: "Ježto jsi tak hluboce klesl, žes nedbal úmluvy mé a příkazů mých, které jsem ti dal, jistě odtrhnu ti království, a dám je služebníku tvému. Avšak za dnů tvých neučiním toho, pro Davida, otce tvého. Z ruky syna tvého vytrhnu je. Také neodejmu celého království jemu, ale kmen jeden dám synu tvému pro Davida, služebníka mého; a pro Jerusalém, který jsem si vyvolil."

Jednou, když vešel Jeroboam, úředník nad robotami, z Jerusaléma, potkal ho Ahijáš, prorok, oděn jsa pláštěm novým. Byli toliko sami dva na poli. Tu vzav Ahiáš plášť svůj nový, který měl na sobě, rotrhal jej na dvanácte kusův, a řekl Jeroboamovi: "Vezmi si deset kusů, nebo toto praví Hospodin, Bůh Israelův: "Hle, já vytrhnu království z ruku Šalomounovy, a dám tobě desatero kmenů. Jeden toliko kmen zůstane jemu, pro služebníka mého Davida a pro město Jerusalém, které jsem vyvolil ze všech kmenů Israelových. Neboť opustil mne, klaněl se modlám, a nechodil po cestách mých, aby činil spravedlnost přede mnou, příkazy a práva, jako David, otec jeho. Nevezmu však celého království z ruky jeho, ale ponechám ho vůdcem po všecky dny života jeho, synu pak jeho dám jeden kmen, aby zůstalo světlo Davidovi, služebníku mému, po všecky dny přede mnou v Jerusalémě, v městě, které jsem vyvolil, aby bylo jméno mé tam. Proto, poslechneš-li všeho, co ti přikáži, budeš-li choditi po cestách mých, a činiti, co pravého je přede mnou, budu s tebou."

Pro tu příčinu chtěl Šalomoun zabíti Jeroboama. On však vstal, utekl do Egypta k Sesakovi, králi egyptskému, a byl v Egyptě až do smrti Šalomounovy.

Když zesnul Šalomoun s otci svými, byl pochován v městě Davida, otce svého. A Roboam, syn jeho, stal se králem místo něho. 3. Král. 7, 10, 11 2. Par. 9.

Vzácná slova sv. Bernarda.

Sv. Bernard píše: "Moudrým byl David, moudřejším Šalomoun, že však jim štěstí příliš přálo, znemoudřel jeden z části, druhý zcela. Snáze lze nalézti lidi, kteří v neštěstí zůstanou moudrými, než lidi, kteří ve štěstí rozum neztratí."

Jak a proč?

Na Šalomounovi máme příklad, že i největší moudrost, největší zbožnost a věrnost vůči Bohu, mohou vzíti ze své. Jakým způsobem se to stává naznačuje kniha Sirachovcova 18: "Po svých žádostech nechoď, a od své vůle odvracuj se. Vyplníš-li duši své žádosti (zlé) její, učiní tebe radostí nepřátelům tvým." HL., 19: "Víno a ženy k odpadu vedou moudré a do trestu přivádějí rozumné, a kdo se věsí na nevěstky, ničemníkem bude, hniloba a červi zmocní se ho, na velkou výtsrahu bude povýšen, a vzata bude z počtu živých duše jeho."

I neuvěřitelné stává se skutkem.

Zdálo by se neuvěřitelným, že jest to tentýž člověk: Šalomoun, který vystavěl Hospodinu tak nádherný chrám, který tento chrám posvětil tak srdečnou modlitbou a Šalomoun, který se klaněl pohanským modlám svých žen. A přece jest tomu tak.

Co přivedlo Šalomouna k tak bezpříkladné zaslepenosti a k tak hlubokému pádu. Stopujme jeho počínání.

Výstraha před růzností náboženského vyznání v manželství!

Bůh zakázal Israelitům bráti si manželky z pohanské ciziny. Toto přikázání Šalomoun přestoupil. Pojal za manželku pohanku, dceru egyptského faraona. Považoval ono přikázání za nepatrné a pro sebe bezvýznamné. Přece nedá se on tak moudrý a zbožný panovník svésti od své ženy k egyptskému pohanství!

Brzy se ukázalo jak dalekosáhlý a neblahý účinek měl Šalomounův sňatek s Egypťankou. Ukázalo se, jak hluboce nahlížel Bůh do lidského srdce, když dával výše zmíněné přikázání. "Kdo se oženil, stará se o věci světské, kterak by se zalíbil ženě, a jest rozdělen." "I. Kor. 7, 33. Tato slova sv. Pavla vyplnila se ve špatném smyslu na Šalomounovi. Miloval svou manželku, hleděl se jí zalíbiti, dovolil jí tedy i pohanskou modloslužbu, sám snad při ní býval přítomen a totéž dovoloval později i ostatním ženám, které z veliké části byly pohanky z různých okolních národů. Dokonce i chrámy postavil Šalomoun na přání svých žen pohanským modlám. A to byl konec a pád Šalomounův. Ztratil moudrost, ztratil i přízeň a milost Boží.

Od jednoho ke druhému.

Lehkovážné přestoupení Božího přikázání přivodilo zaslepenou smyslnou lásku k pohanským ženám, a tam byl počátek úplné mravní a náboženské lhostejnosti a nevázanosti moudrého Šalomouna. "Víno a ženy k odpadu vedou moudré, a do trestu přivádějí rozumné."

O tom, který pohoršení dává a o těch, kteří si pohoršení berou.

Jak názorný a poučný je život Šalomounův. Kolik dobrého a záslužného mohl vykonati Šalomoun, kdyby byl zůstal věren své prvotní horlivosti a lásce k Bohu! Tak však dal celému národu jen veliké pohoršení, pohoršení tím větší, že byl panovníkem a panovníkem vynikajících schopností a že jsa s počátku zbožným a spravedlivým nevytrval ve zbožnosti a spravedlnosti až do konce. Jistě strhl Šalomoun svým špatným příkladem nepřehlednou řadu svých poddaných za sebou. Lidé jsou totiž bohužel už většinou takoví, že neuvažují skutky činí a vyvozují z toho pro sebe nanejvýš nerozumně: "Když ten nebo onen to dělá, mohu to dělati já také." Před soudem Božím taková omluva nebude míti žádné platnosti, jestliže člověk věděl, co je a co není zlé. Přece však pohoršlivý příklad jest jedním z největších hříchů.

Tak jsem si to nepředstavoval.

Co zůstalo Šalomounovi ze všech požitků, kterých si v tak veliké míře dopřával? Jako pára a jako kouř z ohně pominulo všecko. Šalomoun sám nemohl jinak než uznati na konci svého života, že ze všech rozkoší života nezůstalo mu nic než bolestná a tíživá vzpomínka, že promarnil svůj život.

Křesťanský charakter.

Duch sv. v knize Sirachovcově 5, 2, 11—12. povzbuzuje nás ku křesťanské charakternosti: "Nenásleduj v síle své žádosti srdce svého, neklaď se po všelikém větru a nechoď po každé cestě. Buď stálý na cestě Páně, a ve svém správném přesvědčení a vědomí, a provázej tě slovo pokoje a spravedlnosti." Zachováme-li se podle této rady, bude náš život moudrý, šťastný a požehnaný a jako takový bude nám útěchou ve smrti.

Pokračování

NAŠIM MILÝM ČTENÁŘŮM

Na mnohé dotazy bývalých čtenářů Katolíka a Národa, zda jejich nevybrané předplatné na N. či K. dostane administrace nového "HLASU NÁRODA", musíme jim bohužel odpovědět, že nikoliv. Bývalé tiskárně čes. benediktinů jsme vděčni, že nám vydatně v našich těžkých začátcích pomáhá, ale pro její konečnou finanční situaci nemůžeme na dp. Václavu Michaličkovi žádat, aby nám pomohl tím, že nám dá do vínku těch několik desítek dolarů, které mu snad zbyly z nevyžádaného předplatného K. a N. Mnohým předplatitelům, kteří o to žádali, nedobrané předplatné dokonce vrátil.

Protože HLAS NÁRODA jsou prakticky nové noviny s novou administrací, začínáme opravdu "od píky". Vydání každého čísla (s platy sazeče, síly v expedici, elektriky, cenou papíru, tiskaře, poštovným atd.) nás přijde téměř na tisíc dolarů. V bance zatím pořádnou rezervu nemáme. Proto všechny Vás, kdo jste pochopili naše úsilí a komu se HLAS NÁRODA líbí a rádi jej budete odbírat — naléhavě prosíme, abyste neodkládali se zasláním předplatného na naši adresu: $15 na rok v USA, $16 v Kanadě. Nemusíme Vám snad říkat, že v redakci děláme zdarma, že nás prozatím u sv. Prokopa živí, ale i to že asi nakonec přestane.

Proto se nám laskavě brzy ozvete. Pán Bůh zaplať.

Použijte vedlejší přihlášku, vyplňte a s šekem předplatného zašlete na naši adresu:
2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.
Váš Fr. Vojtěch Vít, O.S.B.

HOVORY O VÍŘE

(Pokračování ze str. 4.)

nathema sit (Budiž vyobcován). (Dz par. 3058-1825).

Římští biskupové neboli papežové od počátku vykonávali svou nejvyšší pravomoc nad církví. Již v prvních třech stoletích, kdy církev byla mimo zákon a byla římskou vládou pronásledována, máme řadu svědectví o tom, že prvenství papeže římského je uznáváno i na Východě. Tak papež sv. Viktor zavádí autoritativně slavení velikonoc na neděli i na Východě. Sv. Jan Zlatoústý, patriarcha cařihradský, r. 405 se dovolává dopisem zastání papeže, ba už na konci prvního st. rozhoduje papež sv. Kliment o rozporech v Korintě. Papežové si vždy byli vědomi svého primátu mravního.

6. Papežská neomylnost

Jinověrci a špatně informovaní katolíci mnohdy nerozlišují mezi pojmem neomylnosti a bezhříšnosti. V církevních dějinách se setkáváme s papeži a biskupy, kteří přes svou neomylnost v učení, chybovali ve svém jednání. Kristus přislíbil své církvi neomylnost, když řekl apoštolům: "Utěšitel, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám mluvil" (Jan 14, 26). Samozřejmě smrtí apoštolů nemohlo přestati v církvi vedení a osvěcování Duchem svatým. Pomoc Ducha svatého trvá až do konce světa. Jestliže Bůh vyžaduje přijetí víry ve zjevení Boží pod trestem zavržení, musel se také postarati, aby Boží pravdy nedošly při předávání v církvi nějakého porušení. Z toho důvodu církev musí býti pod vedením Ducha svatého neomylná při hlásání pravd Bohem zjevených, tedy ve věcech víry i mravů. Důležitá otázka je, kdo je v církvi neomylný?

Církev má různé orgány, pomocí jichž nauku Kristovu lidstvu hlásá. Je to na prvém místě řádný učitelský řád (magisterium), který pověřil Pán hlásáním svého evangelia (srovn. Mat. 28, 19-20). Co bylo vždy a všude v církvi hlásáno biskupy a jejich pomocníky kněžími, oč se církev modlila ve veřejné bohoslužbě nebo co je hlásáno na základě Písma svatého, to je předáváno církví bez omylu. Tedy řádný učitelský úřad tj. sbor biskupů v čele s papežem pod vedením Ducha svatého je ve věcech víry a mravů neomylný.

Když je brán některý článek víry v pochybnost bludaři, tehdy nastupuje v činnost mimořádný orgán církevního magisteria. Jsou to ekumenické neboli všeobecné sněmy církevní. Je to shromáždění biskupů z celého světa pod vedením papeže nebo papežského legáta. Známe celkem 21 ekumenických sněmů církevních, z nichž prvé se konaly na Východě a ostatní v církvi západní. Tak první sněm v Niceji r. 325 odsoudil blud Ariu, který popíral božství Ježíše Krista.

(Pokračování v příštím čísle.)

Církevní zprávy

VATIKÁN. — Biskup Alfonso Lopez-Trujillo, světící biskup v Bogotě v Kolumbii, generální tajemník Konference biskupů Latinské Ameriky CELAM, prohlásil před vatikánským rozhlasem, že některé skupiny křesťanů na jeho kontinentě jsou nespokojeny s nedostatkem úsilí církve v minulosti o změnu nespravedlivých a utiskovatelských sociálně-ekonomických a politických struktur a nemají důvěru v účinnost ani sociální nauky církve ani křesťansko-sociálních politických partají, inspirovaných křesťanskými zásadami; namísto toho přijímají některé marxistické nauky, včetně požadavku třídního boje, pro zavedení sociální spravedlnosti na latinsko-americkém kontinentě. Tyto marxistické nauky se snaží uvést v soulad s evangeliem a křesťanským životním názorem. Biskup Lopez zdůraznil, že toto hnutí, zvané "křesťané pro socialismus", nemůže v žádném případě být považováno za mluvčí latinsko-americké církve, protože jeho význam je pouze okrajový.

MARACAIBO. — Venezuelští Indiáni malého kmene Guajira, ačkoliv jsou chudí, nevzdělaní a duchovně opuštění, dali církvi v posledních dvaceti letech čtyři kněze a čtyři řeholnice, což je více než činí celonárodní průměr. Nedávno byl vysvěcen na kněze člen tohoto kmene dp. Eduardo Goves; celý kmen se pak zúčastnil jeho první mše sv.

ŘÍM. — Podle publikace "Ročenky Tovaryšstva Ježíšova", vyšlé právě v Římě, existuje v rudé Číně 123 čínských jezuitů, 83 kněží a 40 řeholních bratří. Jeden čínský jezuita, žijící v exilu na západě, obdržel právě dopis od své rodiny v rudé Číně z kterého se dozvěděl, že jeho bratr, rovněž jezuita, kdysi odsouzený na 20 let vězení, dostal dovolení navštívit na dva týdny svou rodinu. Podobná dovolení prý byla udělena většinou jezuitů, kteří byli brzy po zvládnutí Číny komunisty odsouzeni vesměs k 20 rokům vězení. Poněvadž všichni si svůj trest téměř už odpykali, měli by normálně vbrzku být propuštěni na svobodu. Neví se však, zda se tyto naděje vůbec splní. — Henry Fesquet, náboženský dopisovatel pro pařížský deník "Le Monde", který se právě vrátil z návštěvy rudé Číny, řekl, že podle jeho mínění diplomatické vztahy Vatikánu s nacionalistickou Čínou na Taiwaně jsou nepřekonatelnou překážkou pro uznání katolické církve v komunistické Číně. Až bude tento diplomatický problém vyřešen, Maova Čína prý může udělit křesťanům jakousi omezenou náboženskou svobodu, protože zatím mohla poznat, že křesťanství není třeba se obávat, a že křesťané mohou být vzornými občany své země.

ŘÍM. — Podle nově vydaných dokumentů o úsilí papeže Pia XII. pomoci obětem války v roce 1943 Svatá Stolice s úspěchem zasáhla ve prospěch židů na tehdejším Slovensku. V dubnu téhož roku vatikánský chargé d'affaires Msgr. Josef Burzio navštívil ministerského předsedu Slovenska Vojtěcha Tuku a protestoval jménem Vatikánu proti plánované deportaci "do jisté smrti" 20.000 slovenských židů. Tuka zprvu protest Vatikánu s podrážděním a pohrdáním zamítl, avšak později slovenská vláda rozhodla zrušit deportační plány.

VATIKÁN. — Americký církevní dějepisec jezuita dp. Robert Graham ve svém článku v magazíně "Civilta Cattolica" pojednává o tom, jak vatikánský rozhlas v prvních 16 měsících druhé světové války veřejně odsuzoval nacistické pronásledování a útisk v Německu i v okupovaných zemích. Vatikán měl v těchto věcech často spolehlivé zprávy z první ruky. Potom však bylo toto vysílání zastaveno, a to z dvojího důvodu: Angličané zneužívali informací vatikánského rozhlasu nebo je i zkreslovali pro svou propagandu; nacisté se krutě mstili na německých katolících: řada kněží byla proto buď popravena nebo poslána do koncentračních táborů, a obyčejní katolíci, kteří byli přistiženi při poslouchání "Hlasu papeže", byli uvězněni.

CARACAS. — V Jižní Americe dosud existuje několik katolických deníků. V Argentině, v Čili a v Uruguay přestaly v posledních letech vycházet k vůli finančním potížím. V Caracasu ve Venezuele přestal letos v lednu vycházet katolický deník "La Religion" k vůli stoupajícím cenám materiálu a dělnických sil. Venezuela však má dosud ještě dva jiné katolické deníky, "La Columna" v Maracaibo a "Diario Catolico" v San Cristobal. Na konci roku 1975 tyto tři deníky vycházely dohromady v 50.000 výtiscích.

WASHINGTON. — Dne 22. ledna 1976 se více než 50.000 osob z 25 států zúčastnilo ve federálním hlavním městě "pochodu pro život" na protest proti hanebnému usnesení U.S. Nejvyššího soudu z 22. ledna 1973, jímž byly ve Spojených státech dovoleny potraty. K účastníkům promluvili vedle předsedů různých hnutí "Pro život" také někteří senátoři a representanti, sdílející názory demonstrantů. Senátor Edward Kennedy nechce s projevy tohoto druhu nic mít, aby tím neuškodil své politické kariéře. Ronald Reagen, jeden z kandidátů na presidentství, poslal přítomným pozdravný telegram. President Ford však odmítl přijmout delegaci účastníků na "pochodu pro život".

ŘÍM. — Jezuitský magazín "Civilta Cattolica" znovu zdůraznil ve svém úvodníku, že komunismus a křesťanství jsou neslučitelné. Nejdříve poznamenal, že v poslední době mnozí křesťané se dívají příznivěji na marxismus a přijímají mylný názor, že radikální nespravedlnost kapitalistického systému a jeho neschopnost utvořit spravedlivý sociální řád mohou být napraveny pouze "vědeckým socialismem". Také často říkají, že jsou přitahováni k marxismu k vůli evangelijnímu poselství spravedlnosti pro chudé, jež podle jejich mínění má s marxismem mnoho podobného. Autor říká, že vědecký charakter marxismu nebyl nikdy dokázán, a že celý marxismus spočívá na filosofickém materialismu a atheismu, tedy na nesprávném názoru na člověka a na svět. V poslední době papež Pavel, a po něm italští biskupové, prohlásili, že marxismus ve všech svých formách není slučitelný s křesťanstvím.

KRAKOV. — Kard. Karol Wojtyla, krakovský arcibiskup, si stěžoval na vládní censuru všech tištěných biskupských projevů. Řekl, že v komunistickém Polsku dnes biskup nemůže bez předběžné censury ani dát vytisknout své kázání ve svém diecézním časopise. Vládní censuře jsou podrobena všechna církevní prohlášení. I v případě, že biskup mluví o věcech víry a mravů, vládní censoři provádějí v předloženém textu různé opravy. Pak řekl, že je-li člověk zbaven svobody projevu anebo jsou-li jeho slova kontrolována a censurována, pak život je opravdu nelidský. Také si stěžoval na to, že katolický časopis smí vycházet v Krakově pouze ve 45.000 výtiscích, ačkoliv by o něj byl daleko větší zájem po celém Polsku.

SAIGON. — V Saigoně se nyní katolíci chovají velmi vzorně; biskupové, kněží i obyčejní věřící ukazují velkou náboženskou horlivost, nevšední soudržnost a jednotu ve víře. Lidé se horlivě modlí a chodí do kostelů na mši sv. více než dříve, a to i ve všední dny. Katolíci bojkotují tak zvané katolické noviny, vydávané malou skupinou kněží a lajků, kolaborujících s režimem. Jihovietnamská církev se dnes i v ostatních částech země jeví silnější než kdy jindy. Komunisté zatím jsou uctiví k biskupům, nechávají mnohé církevní věci jak jsou a "přitahují šroub" jen velmi pozvolna; každý však ví, že potají připravují svou akci pro zlikvidování církve a náboženství, asi po vzoru rudé Číny. Své plány začnou asi provádět v Saigoně, kde ze čtyř milionů lidí jich má zůstat jen milion; ostatní budou posláni na venkov farmařit. Na jihovietnamské katolíky čekají pronásledování a těžké zkoušky.

Náboženské zprávy z Československa

Ve dnech 10. až 14. prosince se konaly opět rozhovory mezi dr. Karlem Hrůzou za ČSSR a mons. Casarolim za Svatou stolici. Z lakonického prohlášení, že se dály v otevřené a upřímné atmosféře, že byly probrány všechny záležitosti týkající se vztahů mezi církví a státem v ČSSR, že obě strany projevily vůli dojít k vyřešení diskutovaných problémů a že v rozhovorech se bude pokračovat v době, na níž se obě strany dohodnou — můžeme uzavřít, že měly málo pozitivní výsledek.

* * *

O dvou poutích do Říma, pořádaných hnutím Pacem in terris v druhé půli září, se katolíci v ČSSR ze svého týdeníku KN nedověděli vůbec nic, ani že se pouť uskutečnila. Vůbec už jen slovo "Svatý rok" bylo tabu. Zato byla ve dvou pokračováních otištěna řeč předsedy NF Trávníčka na zasedání hnutí Pacem in terris v Olomouci 28. října a první stránka byla věnována referátu zasedání prokomunistické Berlínské konference katolíků evropských zemí v Perugii v Itálii (PiT zastupovali 4 kněží) a Mezinárodní konferenci solidarity s chilským lidem v Aténách, kde přítomní odeslali do Vatikánu žádost, aby přerušil diplomatické styky s Chile, nebo aspoň odvolal nuncia — asi zapomněli, že právě v nunciatuře se skrývá větší počet uprchlíků.

Časopis Königsteiner Rufe ve svém prosincovém čísle věnuje oněm zářijovým poutím delší referát: mezi poutníky nebyl ani jeden laik, jen kněží a nějaká řeholní sestra, také nikdo z biskupů, ani ne z oněch čtyř, kteří byli jmenováni před třemi roky. Že by si biskupové uvědomili situaci, ve které se čím dál více ocitají zapleteni?

* * *

* Německá KNA se dovídá, že sestrám dominikánkám ve Střelicích u Brna byl bez udání důvodu **zabaven dům,** který si samy — jako bytové družstvo, schválené zákony — postavily a upravily nákladem 7 milionů korun. Sestry, které se starají o debilní děti, musí i nadále bydlet v budově staré 300 let, s nedostatečným hygienickým zařízením, tři až pět v jedné místnosti. Jakékoliv protesty byly bez výsledku. Podobně byl zabaven dům řeholním sestrám v Piešťanech.

* 29. listopadu uděloval pražský biskup Otec dr. Tomášek v litoměřickém semináři **jáhenské svěcení.** Kandidátů bylo 23.

* Na pohřeb **prof. Františka Dvorníka** přišlo víc než 100 kněží; pohřební obřady vykonal olomoucký biskup Vrana, byl přítomen pražský dr. Tomášek. Kázal ThDr. Vojtěch Tkadlčík, jménem CM bohoslovecké fakulty mluvil ještě proděkan ThDr. František Kotalík. Tělesné ostatky byli položeny na hřbitově v Bílavsku.

* České církve, které jsou členy Světové rady církví, zastupoval na zasedání v Nairobi mj. patriarcha církve československé husitské dr. M. Novák, profesor Komenského ev. bohoslovecké fakulty dr. J. Smolík a zástupce kancléře pravoslavné církve dr. J. Šuvarský. Jako poradce valného zasedání byl pozván dr. M. Opočenský.

* "Pasovský nový deník" vysvětluje častá náhlá přeložení kněží v ČSSR tím, že režim má tak možnost nahlédnout do farních knih a zaznamenat si jména těch, kdo byli pokřtěni, biřmováni a sezdáni a kdo přistoupil k prvnímu svatému přijímání. Kněží i věřící prý by si přáli, aby mohli přijímat svátosti, aniž to kde bylo zaznamenáno.

* **Kněžské hroby:** Zemřeli: dpp. **Jan Smejkal,** duchovní správce v Holicích a Ostřetíně u Pardubic; **Jan Zilvar,** farář ve Slavoňově u Nového Města nad Metují, ve věku 56 let; františkán **P. Josef Altmann,** administrátor ve Velkém Šenově u Varnsdorfu, ve věku 45 let; v Brně **František Dvořák; Vladimír Chromý,** administrátor v Bořitově u Blanska. R.i.p.

* Pod titulem **"Svoboda je když . . ."** Tribuna odpovídá na dopis věřící ženy učitele komunisty, která se brání proti ateistickému nátlaku: v rodině vládne svornost, oba se shodli, že děti povedou také k pokroku mravnímu; Komenský, na kterého se režim tolik odvolává, nabádal přece k víře v Boha. Redaktorka vytýká manželovi oné ženy slabost, že ustupoval on, zatímco měla ustoupit ona; u Komenského a jiných velkých osobností z křesťanské éry byla náboženská víra souputníkem jejich doby.

* **Jiné protináboženské články:** "Světonázorová a vědecko-ateistická výchova v masově sdělovacích prostředcích" v časopise Otázky žurnalistiky — Katolickým novinám a Duchovnímu pastýři se stále vytýká jejich náboženské zaměření, i když se bere na vědomí, že se angažují za mír, za sovětskou politiku vůči Chile atd.; "Námluvy klerikální emigrace" v Obraně lidu; v dopise "Jako na běžícím pásu" si jeden čtenář stěžuje na nezáživný obřad uzavření manželství na radnici, trvá jen čtyři a půl minuty, není divu, že si mladí, prý i ti, kteří do kostela nechodí, dají "repete"; "zbraněmi imperialistického ideologického arzenálu" nazývá Práce také bible, náboženskou literaturu, svaté obrázky, růžence atd., jichž prý pohraničníci na Dunaji u Bratislavy zabaví za rok na deset metrických centů a které se diverzanti, utečenci a podloudní turisté snaží vpašovat "bez ohledu na závěry konference v Helsinkách". Nemluvilo se však v Helsinkách o volné výměně idejí a o náboženské svobodě?

NAŠIM ODBĚRATELŮM:

Buďte tak laskavi a mějte strpení. Potvrzení o předplatném i dárech na tisk Vám pošleme postupně. Při tak rychlé proměně redakce a administrace, při opravách budovy, pomalém stěhování, zaučování se do nových metod tisku — nelze udělat vše najednou. Hlavné nám běželo o to, abychom nemusili příliš dlouho odkládat vydání nových novin, které se neobejde také ještě i pro několik budoucích čísel bez tázkostí. Chceme Vám sloužit, protože to považujeme za nutné a potřebné, abychom si uchovali vzájemné pojítko jímž noviny určitě jsou.

Víme, že budou mít ještě po celou řadu týdnů své nedostatky. Napište nám o tom, co považujete Vy za nejdůležitější zlepšit, a až nás na to "dělání novin" bude víc, určitě se věci pohnou.

Kdyby se snad stalo, že někomu z Vás předplatitelu "HLAS NÁRODA" nedojde, napište nám, nebo aspoň zatelefonujte - (prozatím ještě na staré číslo NÁRODA na Allport: TA-9-6655).

Buďte tak hodni a pomozte nám "HLAS NÁRODA" rozšířit mezi své přátele a známé. Jistě, že těch 15 dolarů předplatného rádi obětují. Vždyť tu běží o naši společnou věc! Kdyby se tu býval našel někdo jiný, kdo by ty noviny vedl v křesťanském a národním duchu, velmi rádi bychom mu v tom byvali pomáhali. Nikdo se nenašel, tak je děláme sami protože to považujeme za svou kněžskou a národní povinnost.

Přátelé drazí, **neodkládejte**, prosíme Vás, svou přihlášku s předplatným na odbírání HLASU NÁRODA. Nečekejte, až se bude prodávat na novinových stáncích a v kostelích. Z prodeje novin na ulicích malé národnostní tiskoviny nemají prakticky opravdu žádný užitek. Prodavač dostane za každé prodané číslo deset centů, benzin a plat šoféra při rozvážce pohltí ostatek. Stejně tomu tak je v kostelích. Přesto se však pokusíme H. N. do kostelů a na stánky na zkoušku dovážet!

Máme-li si tyto svoje noviny udržet, potřebujeme teď nutně aspoň tisíc nových předplatitelů. POMŮŽETE NÁM JE SEHNAT? DOKÁŽETE TÍM, ŽE JSTE NA VÝŠI DOBY A ŽE JSTE POCHOPILI, ČEHO NÁM JE V DNEŠNÍ ZÁVAŽNÉ DOBĚ NEJVÍCE TŘEBA. Kdo rychle a ochotně pomáhá, dvakrát dává. Sám se při tom zachraňuje před životní prázdnotou. Nachází při tom své nejlepší já, objevuje svoje zdravé "kořeny", svůj životní směr, a najednou chápe, kam patří. Dostává se mu víry, posiluje se jeho naděje a roste v něm láska k Bohu i k bližním. Uvažujte o tom, a pak laskavě vyplňte tuto přihlášku:

* * *

Redakci a administraci "HLASU NÁRODA"
2657-59 S. Lawndale Ave
CHICAGO, Ill. 60623.

Přihlašuji se za odběratele "HLASU NÁRODA" z přesvědčení, že v dnešní době a za stávající světové situace je pro nás v Americe potřebné a nutné udržet si svoje svobodné noviny s křesťanským světovým názorem.

JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Rád bych četl rubriku o: _____

_____

Doporučuji poslat ukázkové číslo
panu
paní
slečně _____

Adresa: _____

Posílám vám oznámku (blahopřání k výročí, inserát)

za $_____

K svému předplatnému přikládám dar na tiskový fond

$_____

Nehodící se škrtněte. Odstřihnete a vyplněnou přihlášku s šekem, vyplněným na "HLAS NÁRODA", zašlete laskavě na adresu: "VELEHRAD", 2657-59 S. Lawndale Ave.
Chicago, Ill. 60623.

DR. M. FERJENČIK:

STANE SE SLOVENSKO SOVIETSKOU REPUBLIKOU?

V posledných zprávách zo Slovenska sa opätovne zdôrazňuju obavy z možnosti pripojenie Slovenska k Sovietskemu Svázu, ako "samostatne" sovietské republiky.

Nie je to po prvykrat, čo sa takéto zprávy širia. Už na začiatku roku 1945, ešte pred t. zv. "oslobodením" sa niektori veduci, slovenski komunisti nijak netajili podobnými plánmi. (Mám v tomto ohlade osobné skúsenosti z jednoho rozhovoru s Dr. Husakom.) Po návšteve v Moskve, kedy sa tvorila t. zv. Košicka vláda, ktorej sa zúčastnil aj Dr Husak, tieto reči utichly. Moskve sa to v tej dobe patrne nehodilo. Snad z obáv, žeby to Západ ľahko neztravil. Husák a spol. sa však týchto plánov nikdy nevzdali. V dobe súčasnej, a to najmä v suvislosti s prekotným sťahovanim priemyslových podnikov na Slovensko a tvorením nových, tieto povesti znova ožívly. Vážnosti týmto zprávám dodávaju niektore fakta a okolnosti ako npr. zprávy o vtelenie Polska do Svázu sovietských republik, ktoré so šíria v a rozširuju v samotnom Polsku. Pripravovaná zmena ústavy a zmena názvu Republiky Polskej sa považuje za úvod k takému kroku. Je to ďalej tiež záhadna, neotrasena dôvera Berzhneva v Husáka, ktorá musi mať nejaky pádnejši dôvod než čiste len "všeho schopnosť" Husáka, ktori predsa za ery Dubčeka s Dubčekom spolupracoval. Sovietom by asi tiež takéto riesenie o "spontannej vôle" slovenského národa vstupit do Svázu Sovietskych Republik prišlo dnes vhod z viacerych príčin. Západ je dnes viac ako zamestnany vlastnými problemami. Terajšie vedenie Československa neziskalo priazeň svojim postojom západnych štátov. Moskva zrejme nepočíta s nejakým účinnejším zásahom a protestom zo strany Spoj. štátov, ktoré maju dôležitejšie veci na starosti, ako Angola, Portugalsko, Kuba, Panama, Lebanon, CIS., FBI, a drobné väčšinou malicherne škandaly bývalych prezidentov, než je osud Slovenska, alebo Polska, ktore su beztak už poslušnými otrokami Moskvy.

Hrozba užšej dohody Washingtonu s Pekingom a pokračujúce vyzbrojenie Japonska neda sa dobre predpokladať, že by prešla bez reakcie zo strany Moskvy. Moskva sa patrne rozhodla svoje, narodnostné nespokojené zázemie i svoju pošramotenu poziciu u komunistickych stran Zapadu kamuflažou dobrovolného vstupu Polska a Slovenska do Sovietskeho Svázu zlepšit. Takéto včlenenie by poskytlo Moskve aj nesporne výhody pre pripad vojnoveho konfliktu so Zapadom, nie len uzavrenim a isolovanim tohto územia pred vplyvom Západu, ale aj včlenenim brannych sil Polska a Slovenska po ich dispersie priamo do jednotiek červenej armady.

Že zatiaľ zprávy spominaju len Slovensko a nie cele Československo a nie cele môže mať niekoľko dovodov. Je to predovšetkym asi ochota Husaka a s nim väčšieho počtu komunistických veducich slovenskych s Bilakom, Lenárom včele slúžit takýmto zámerom, ktoré už samy dávnejšie propaguju. Môže hrať v tom úlohu tiež geograficka poloha Slovenska, ktore nemá spoločné hranice so žiadnym členskym štatom NATO, ktory by sa mohol cítit ohrozeným takýmto včlenením.

V krátkej dobe budeme mať iste možnost sa presvedčit čo je na týchto zprávach pravdy. Zatiaľ bude treba získavať dalšie informacie a pripravit' sa na protiopatrenia.

Bílí žoldnéři budou v Angole bojovat proti komunistům

Johannesburg. — Úspěchy, jichž dosáhly prokomunistické síly MPLA v severní Angole v těchto minulých týdnech, asi nebudou dlouhého trvání, protože tisíce cizích bývalých vojáků se chystají poskytnout pomoc protikomunistickým angolským hnutím FNLA a UNITA. Z Britska přiletí ještě v únoru asi 1,000 dobrovolníků, ze Spojených států se tam chystá větší počet vietnamských veteránů, a Jižní Afrika nejen neodvolala své vojáky z Angoly nýbrž naopak tam ještě posílá další dobrovolníky. Přijíždějí tam dobrovolníci i z jiných zemí, a některé západoevropské země posílají pro Angolu přes Zair peníze a zbraně. V příštím týdnu má být ze Zairu podniknuta ofenziva proti komunistům v severní Angole. Vedoucí této ofenzivy jsou přesvědčeni o tom, že jejich akce bude úspěšná.

Podle posledních zpráv hlavy afrických zemí Zambie, Zairu, Botswany, Mozambiku a Tanzanie se sjedou do zambijského hlavního města Lusaky a budou jednat o tom, jak skončit válku v Angole.

V Sovětském svazu měli slabou úrodu obilí

Moskva. — Novým důkazem katastrofální neúčinnosti komunistického ekonomického systému je loňská tragicky nízká úroda v Sovětském svazu: na místo očekávaných 215 milionů tun obilí bylo v roce 1975 sklizeno pouze 140 milionů tun.

Za carské doby bylo Rusko obilnicí Evropy.

OZNÁMENÍ OMRTÍ

✝

Všem našim krajanům v Americe, přátelům a známým, kteří jej znali z jeho dlouholeté uvědomělé národní činnosti, oznamujeme smutnou zprávu, že nám v New-Yorku zemřel náš dlouholetý a zasloužilý člen

FRANK SLUKA,

věrný katolický křesťan, dobrý otec rodiny a po dlouhá léta hybná páka naší new-yorkské tělocvičné jednoty Sokol-Orel.

Všemohoucí Bůh si jej povolal k Sobě v pondělí 5. ledna L.P. 1976 a pohřbili jsme jej v pátek 9. ledna v 11 hod. dopol. z kostela Panny Marie Ustavičné pomoci na 61. ul. v New-Yorku po zádušní mši sv. na místním hřbitově.

Pozůstalé rodině a celému příbuzenstvu vyslovujeme hlubokou soustrast, nejlépe vyjádřenou naším staročeským křesťanským pozdravem: "Potěš vás dobrotivý Bůh."

V modlitbě na † Franka Sluku nezapomeneme:

Členové new-yorkské odbočky Národního svazu českých katolíků: Spolku sv. Cyrila a Metoděje; tělocvičné Jednoty Sokol-Orel, a celoživotní přátelé JOSEF a MARIE OKTÁVEC z Long Island City, N.Y.

MOŽNÁ VÁS BUDE ZAJÍMAT, ŽE:

Známý konservativní žurnalista a spisovatel Ralph de Toledano řekl, že za nejnebezpečnější problém v naší zemi považuje to, že liberální levice má pod kontrolou zpravodajství, soudy a školství. „Udusili a potlačili všechno, co jim nevyhovuje; svoji narudlou ideologii vnucují lidem na televizi, v novinách a studentům na školách." Na otázku, zda Amerika může být zachráněna, odpověděl: "Jsme ve velmi vážné situaci, ale není dosud všechno ztraceno. Snad se objeví někdo, kdo upevní náš národ. — Místní rozhlasové a televizní stanice, zejména na venkově, jsou docela jiné, než tři národní televizní sítě a velké noviny. Dokud máme tuto rozmanitost, tak jsme neprohráli. Celý problém by byl vyřešen, kdybychom měli poctivý národní tisk, který by přinášel vskutku důležité zprávy. Na příklad: 80 kongresníků se sešlo, aby debatovalo o slabinách naší národní obrany. Ani řádka se však o tom neobjevila ve **Washington Post**. Musíme tedy nadále bojovat a musíme se organizovat: Nezájmem nevyhrajeme vůbec nic!"

Ralph de Toledano napsal knihu **"Let Our Cities Burn"**, ve které píše o uniích veřejných zaměstnanců a o povinném členství v uniích. Další jeho kniha **"Hit & Run"** pojednává o Ralph Naderovi a jeho předstíraném či aspoň podivném zájmu o dobro amerického spotřebitele.

—o—

• Edward Kerry, bývalý velvyslanec U.S. v Chile (1967-71), obvinil dem. senátora Franka Church, že v souvislosti s rolí C.I.A. v Chile vytváří "humbuk a ničím nepodložené prohlubování pocitu národního provinění". Kerry řekl, že v letech 69-71 sen. Church soustavně odmítal jakoukoliv debatu o Chile, protože prý "záležitosti Latinské Ameriky mu neposkytovaly dostatečnou publicitu".

—o—

• "Křesťanství musí prý dnes pomáhat k zničení kapitalismu a k zavedení nového ekonomického řádu," řekl min. předseda Jamaiky Michael Manley ve svém zahajovacím proslovu při pátém shromáždění Světové rady církví. Křesťanské církve prý musí poskytnout organizovanou podporu osvobozovacím bojům ve zbývalých koloniích a v zemích" reakčních" vlád a musí pomoci odstranit "všechny známky imperialismu a kolonialismu". — Z toho je zřejmé, v čích službách Světová rada církví dnes je a proč mlčí o imperialismu Moskvy.

—o—

• V prosinci 1975 přišla newyorská poslankyně Bella Abzug s návrhem na zákon, podle kterého by američtí poplatníci museli zaplatit výlohy, spojené s "Mezinárodním rokem žen". Kongres tento zákon schválil poměrem 252:162. Jestliže zákon také projde senátem, tak nás bude propaganda radikálních ženských organizací stát 10 milionů dolarů!

—o—

• Studenti na Sam Houston universitě v Huntsville, Texas, pořádali podnik, zvaný "Campus Crusade for Christ". To značně opět pobouřilo profesionální atheistku Madalyn Murray O'Haire. Ve svém protestním dopise administraci výše zmíněné university, O'Hare trvala na tom, že studentský senát neměl právo použít $200 na zaplacení výloh kazatele Josh McDonalda; jestliže se tak ale stalo, pak by prý jí měla být poskytnuta stejná příležitost a honorář na propagování atheismu. Počin studentů prý byl nekonstitutční.

Atheistka O'Hare vedla v posledních letech celou řadu kampaní; jedna byla za účelem odstranění náboženských programů z televize a z rozhlasu, v jiné zase usilovala o to, aby astronauti, kteří před několika lety četli za svého letu vesmírem na Hod Boží vánoční poselství k národu z Bible, byli veřejně za svůj čin pokáráni, a aby do budoucna bylo všem státním zaměstnancům zakázáno na veřejných místech se jakýmkoliv způsobem zmiňovat o Bohu a náboženství. Zásluhou uvědomělých křesťanů, kteří odeslali na každou akci přes milion protestních dopisů, to O'Hare prohrála na celé čáře. Škoda jen, že na počátku šedesátých let americký národ ještě spal hlubokým spánkem; jinak by se bývalo nepodařilo této málo demokratické bojovnici nevěry tak lehce odstranit modlitbu z našich škol. — Zde máme dostatečný důkaz o tom, že stále ještě "pero je mocnějším nástrojem než meč". Ale na jak dlouho?

JERRY POURNELLE, Ph.D.:

SOVĚTSKÉ LASERY

Ve dnech 17. a 18. listopadu 1975 byly oslepeny U.S. výzvědné družice, které mají za úkol podávat časné informace o sovětských výstřelech mezikontinentálních zbraní. Předtím nad Indickým oceánem jiná družice, mající podávat varování o sovětských dálkových střelách, byla na čas oslepena ze zdrojů, vycházejících ze západní části Sovětského svazu.

Infračervené (tepelné) ozáření bylo tak silné, že se nejdříve myslelo, že v Sovětském svazu došlo k masivním lesním požárům. Meteorologické družice tam však neobjevily žádné lesní požáry, a tak naše národní obrana po nové zkušenosti s tajemným ozářením musila připustit nepříjemný závěr: Sověti mají dost silné lasery, aby oslepili naše družice.

Vážné důsledky.

Tento fakt však nepoděsil naše znalce nejvíce. Hrozivější je z toho vyplývající otázka, co všechno možná Sověti jsou schopni vykonat. Jeden generál U.S. letectva mi řekl, že je-li naše domněnka správná, pak Sověti jsou 10 let před námi v oboru, kde jsme mysleli, že jsme první na světě. Také se zdá, že sovětské lasery jsou umístěny na pohyblivých jednotkách. Spojené státy nemají žádný pohyblivý systém laserů vysoké intensity.

Když byly lasery sestrojeny po prvé, nikdo si nemyslel, že by jich mohlo být užíváno jako význačnějších zbraní. Energie přitom užitá byla příliš vysoká a první lasery byly tak neúčinné, že mělo-li by se laserem poslat dostatek energie k poškození některého cíle, laser by se sám roztavil.

Mocné lasery.

Dnes už tomu tak není. U.S. vědci zhotovili systémy laserů, které vypálí v tancích díry, velké jako pěst, a to ze vzdálenosti několika set yardů. Myslelo se, že tyto lasery jsou nejsilnější ze všech, které existují. Naše nejlepší lasery však jsou slaboši ve srovnání s těmi, jichž je užíváno k oslepení našich družic. Ještě význačnější je schopnost Sovětů mířit svými lasery. Některé z našich výzvědných družic se totiž pohybují ve vysoce eliptických drahách a nikdo nemyslel, že Sověti by byli schopni je sledovat svými lasery tak zblízka, aby je mohli oslepit.

Sověti popřeli pravdivost těchto domněnek. Naše družice mimoto nebyly trvale poškozeny. Podle jedné části smlouvy SALT o omezení strategických zbraní se obě strany zavazují, že si nebudou vzájemně rušit své pozorovací družice. Technicky Sověti tím, že oslepili naše varovací družice, neporušili tuto smlouvu, protože systému časného varování nebylo užito k ověření stavu sovětských inventářů strategických zbraní. Na druhé straně pak, jsou-li Sověti schopni oslepit naše časné varovací družice, mohou být i schopni zničit naše výzvědné družice, které se pohybují mnohem blíže u země.

Pozdvižení na národní obraně.

Tato nově objevená schopnost Sovětů vyvolala pozdvižení nejen u našich vesmírových vědců, nýbrž i na naší národní obraně. Spolu s porušením smlouvy SALT, jež vyjevili svými svědectvími admirál v.v. Elmo Zumwalt a bývalý tajemník obrany James Schlesinger, schopnost Sovětů oslepit naše varovací družice je možná nejvážnějším ohrožením míru od konce druhé světové války.

Gautemala postižena zemětřesením

Guatemala City. — Ve středu časně zrána byly části hlavního města Guatemaly a blízké okolí postiženy silným zemětřesením. Podle prvních zpráv bylo napočítáno asi 800 mrtvých a 3,000 zraněných, avšak čeká se, že celkový počet mrtvých by mohl být až 3,000. Na Richterově stupnici mělo toto zemětřesení sílu 7.5.

Povrch země sestává asi z tuctu obrovských skalnatých tabulí, tlustých asi 70 mil. Kdekoliv se tyto tabule setkávají, skály jsou na okrajích stálým pohybem stlačovány a opět uvolňovány. Když tato síla je větší než skály mohou snést, dojde k jejich zlomu a k náhlému uvolnění energie, která pak způsobuje zemětřesení. Uvolněná energie se šíří od středu otřesu v seismických vlnách.

1962 **VROUCNĚ VZPOMÍNÁME** 1976

A 1/c Robert A. Danihelka

Janette Danihelková

Robert A. Danihelka, Jr.

Frank T. Danihelka

Nechť spánek Váš
je stále krásný sen,
neb vzpomínky naše
jdou za Vámi každý den.

†

V neděli, dne 8. února 1976, tomu už bude čtrnáct let, kdy nám náhle odešly na věčnost naše milované děti:

ROBERT DANIHELKA

syn,

JANETTKA DANIHELKOVÁ

snacha,

BOB a FANOUŠEK

jejich děti a naši rozmilí vnuci.

Právě v tento výroční den, který připadá letos na neděli, budou za ně obětovány české služby Boží v chrámu Páně sv. Prokopa v Chicagu, Ill., v 10:30 dopoledne.

Všechny naše přátele a známé, kteří je znali, prosíme, aby si na ně spolu s námi laskavě vzpomněli upřímnou modlitbou.

František a Ludmila Danihelkovi, rodiče

Ze Svazu svobodných čs. sportovců v zahraničí

BLAHOPŘEJEME
hr. Matěji Neumanovi k 65!

V hlavním městě Spojených států, ve Washingtoně, D.C., oslavil 3. února 1976 pětašedesát let náš obětavý, nadšený čs. vlastenec, Sokol a sportovec Matěj Neuman v plné práci pro náš exil.

Matěji Neumanovi patří náš dík za všechnu jeho práci a za jeho uvědomělý a statečný protikomunistický postoj v našem národním exilovém a krajanském životě. Svou pílí, dokumentační přesností a za velkých finančních obětí nashromáždil stovky fotografií ze všech našich deseti sjezdů Čs. svobodných sportovců v zahraničí jako dlouholetý archivář Svazu. Zůstanou dokladem naší činnosti v exilu.

Při této příležitosti mu všichni, kteří s ním spolupracujeme ve Svazu čs. sportovců v zahraničí, posíláme upřímnou zdravici. Blahopřejeme mu k jeho životnímu výročí, přejeme mu hodně zdraví a ještě dlouhá léta!!

Z.P., tisk. ref. Svazu

—o—

ODEŠEL NÁM MÍLA TŮMA

Čs. sportovci v zahraničí se rozloučili se svým členem a kamarádem Milou, který se hrdě hlásil mezi nás . . .

Jeho kniha "Pepa Maleček vypravuje" patří stále k zakázaným knihám doma. Míla byl od začátku našeho exilu až do svého posledního dechu nekompromisní v boji proti komunismu.

Při poslední návštěvě v Chicagu před měsícem mne v rozhovoru prosil: "Udržte náš Svaz čs. sportovců v zahraničí až do dne, kdy naše vlast bude opět svobodná."

Čest Tvé památce — odpočívej v pokoji! Všem pozůstalým vyslovujeme upřímně procítěnou soustrast.

Z.P., tisk. ref. Svazu

★★★★★★★★★★

Olympijská Praha z r. 1925

★★★★★★

Blíží se 12. zimní Olympijské hry (ZOH) a je vhodné si připomenout, že ustanovení těchto her je spjato s naším hlavním městem.

Před 51 lety se totiž konalo v Praze 23. zasedání Mezinárodního olympijského výboru (MOV) a 8. mezinárodní olympijský kongres.

Jednání se také zúčastnili dva nejstarší členové MOV — Čech dr. J. Guth-Jarkovský a dosavadní předseda Francouz Pierre de Coubertin, který v Praze na svou funkci rezignoval. Novým předsedou byl zvolen hrabě Henri de Baillet-Latour, zástupce Belgie. Pierre de Coubertin byl jmenován doživotním čestným předsedou MOV s doložením, že tento titul nebude již nikdy nikomu propůjčen.

Kongres, který se konal v Staroměstské radnici, odhlasoval dvě významná usnesení. První stanovilo, že se ruší dosavadní všeobecná klasifikace zemí podle bodů a zavádí se čestná tabule, na níž budou uvedena jména prvních šesti nejlepších v každé soutěži (proto až dosud je sečítání dosažených bodů vedeno vždy jen jako neoficiální). Druhé usnesení ustanovilo zvláštní cyklus zimních olympiád a jako první byly dodatečně potvrzeny ZOH 1924 v Chamonix. Tehdy byl také v Praze slavnostně otevřen Tyršův dům a konal se Technický olympijský kongres s pedagogickou programovou náplní. Čs. pošta vydala k významné olympijské události zvláštní sérii tří známek s přetiskem "Congres Olympique International - Praha 1925", a pět zvláštních dopisnic, z nichž každá měla dvojjazyčný český a francouzský text v jedné z pěti olympijských barev (modrá, žlutá, černá, zelená, červená).

Pražská pošta používala strojového razítka s čtyřřádkovým textem Mezinárodní Kongres Olympijský — Congrés Olympique International — 24.V. - 6.VI.1925 - Praha. Ve dnech zasedání se používalo příležitostného razítka, jež existuje ve třech variantách, filatelistických vzácností, a sběratelé se pro jeho vzácnost po něm velmi pídí.

75 let čs. fotbalu

Jak dávno tomu, kdy ČAC Roudnice a Sokol Roudnice uspořádaly v roce 1887 první fotbalové střetnutí. Sport, kterému byla kolébkou hrdá Anglie, začal pronikat brzy i k nám. Po Roudnici se už za dva roky dostalo kouzlo fotbalu do Prahy, kde novopečení fanouškové v roce 1894 viděli první mezinárodní střetnutí.

V roce 1901 byl konečně ustaven Český svaz footbalový, jenž pak v dalších letech prožíval hlubokou krizi a velké boje — (FIFA založeno 1904). — neboť se bojovalo nejen na hřišti, ale především mezi Prahou a Vídní.

Za Rakouska-Uherska, byla Vídeň metropolí a tedy i v nesporné výhodě. Nenechali jsme se však odstrkovat a už v roce 1906 nás přijali za řádného člena FIFA, i když Vídeň protestovala. Dne 19. října 1901 za velice čestného účastenství zástupců skoro všech pražských klubů a kroužků footbalových se odbývala ustavující valná hromada Českého svazu fotbalového. Zahájil ji předseda (podle stáří) — pan František Malý (AC Praha) a přikročeno k volbě výboru. Volby se zúčastnili delegáti těchto klubů: SK Slavia, AFC Královské Vinohrady, SK Olympie Košíře, AC Sparta, AC Praha a SK Plzeň. Kromě toho přišli ještě delegáti dvou úředně povolených kroužků Horymír a Malá Strana.

První předsedou se stal pan Freja (ČAFC) 10 hlasy, I. místopředsedou Sustera (K Slavia) 13 hlasy, II. místopředsedou Petrák (AC Sparta) 11 hlasy, sekretářem Somer (ČAFC) — 8 hlasy, pokladníkem byl zvolen po trojí bezvýsledné volbě rozhodnutím předsedy O. Maleček (AFK Karlín), archivářem Krajíček (AC Sparta). Tohle jsme napsali proto, aby naši fotbaloví fandové znali svoje předky.

Sport v kostce

V pátek (23.1) skončila v Římě volejbalová olympijská kvalifikace mužů o postup do Montrealu. Čs. volejbalisté postoupili bez ztráty setu a druhý postupující je tým Itálie. Byly rozlosovány skupiny olympijského turnaje a čs. reprezentanti hrají v 1. skupině s Polskem, Kubou, Jižní Koreou a s Kanadou. Ve 2. skupině nastoupí Japonsko, Sovětský svaz, Brazilie, Tunisko a Itálie.

• • •

Mistrovství Evropy ve stolním tenisu se bude hrát v Praze od 26. března do 3. dubna 1976. Na šampionát se přihlásilo 28 zemí. K favoritům patří týmy Švédska, Maďarska, Jugoslávie, Sovětského svazu a Československa.

• • •

Jelikož už mělo být v Košicích dvakrát mezistátní utkání ČSSSR-SSSR a neuskutečnilo se, hraje se tam čtvrtfinále mistrovství Evropy s tímto soupeřem 24. dubna. Odveta bude 25. května v Sovětském svazu.

• • •

Pro naše filatelisty: sportovní náměty

Až dosud vydala čs. poštovní správa 14 známek s námětem: Čs. kopaná. Nejvíce asi oku fotbalového příznivce zalahodí známka z roku 1962 (Mistrovství světa v Chile) s pyšným textem ČSSR ve finále. Ctitelé Sparty zase zavzpomínají nad příležitostným razítkem z roku 1935 na železnou éru svého mužstva, které tehdy zvítězilo ve finále Středoevropského poháru nad Ferencšárosem (Maďarsko) 3:0. Slávisty potěší strojové razítko k 75. výročí založení oddílu kopané v roce 1971, ale výročí Slávie bylo též připomenuto na razítkách z roku 1958 a 1963, a bude — (doufejme) — i v letošním roce, kdy Slávie oslaví 80 let od založení. Naši účast na MS v kopané osvěžují známky Maďarska (1962 a 1966), Polska (1966), Paraguaye (1970) a Brazilie (1970). Do sbírky zařadíme i další zahraniční doklady, například známku USA z roku 1961 s portrétem generála Pershinga. Naši fotbalisté zvítězili na tzv. "Pershingových hrách" v roce 1919 v Paříži.

Přáteté fotbalu v USA Pozor!

Pozor! V rámci oslav 200 výročí vzniku U.S.A. připravují Američané bohaté sportovní pořady. Středem pozornosti pro nás fotbalisty bude především mezinárodní fotbalový turnaj, kterého se vedle domácí reprezentace zúčastní i tři celky světových šampiónů: Brazilci (vyhráli v letech 1958, 1962 a 1970), Italové (1934 a 1938) a konečně Angličané (1966).

V mužstvu U.S.A. bude hrát řada zahraničních hráčů, kteří působí v amerických klubech. A nejsou to rozhodně fotbalisté jen tak ledajací. Pak nastoupí Britové: Mike England, Arfon Grifiths, Peter Bonetti, Jimmy Johnstone; Portugalci: Eusebio a Antonio Simoes, Juan Masnik z Uruguaye; Peruánec Ray Miflin; tři esa týmu představují Georg Best, Giorgio Chinaglio a fotbalový král Pelé.

Vedoucí národní federace U.S.A Mr. P. Woosnam říká: "Takovéto mužstvo nám budou všichni závidět; jsem přesvědčen, že hlediště bude vyprodané".

Brazilská federace, nikdy prý nebude proti tomu, aby Pelé hrál proti svým krajanům. Brazílie přijede s mladým mužstvem, které chce vyzkoušet před mistrovstvím světa v Argentině (1978). Bude to zajímavé měření sil. Stejného názoru jsou pak i v Anglii a v Itálii. Rozhodně fanouškové fotbalu v U.S.A. se mají nač těšit.

Děti se již rodí s talentem pro atletiku

Podle lékařských výzkumů v Německu, vědci věří, že nadání atleti se již narodí s tímto talentem.

"Můžeme předpovídat, kteří chlapci mezi 10-12 rokem — děvčata mezi 8-10 rokem — mají atletické nadání," říká Prof. Wildor Hollman, ředitel Institutu pro sportovní medicínu na Sportovní akademii v Kolíně nad Rýnem.

Vědci zkoušeli 800 chlapců a děvčat a vynašli, že atleticky talentovaní spotřebovali při fysickém napětí více kyslíku než druzí.

Děti byly podrobeny těžkým tělesným cvikům na elektrickém kole a také při běhu. Normálně atleticky založené děti spotřebovaly 1.24 cm3 kyslíku za minutu v poměru k své tělesné váze. Více atleticky založené děti spotřebovaly 1.65 cm3. A právě u nich se zjistilo, že jsou velmi nadané na gymnastiku, lehkou atletiku a hlavně že dovedou dobře běhat.

HUMOR

"Paní Drobounká, byla jste již na Štrbském plese?"

"Ne, pani Hromotluková; my chodíme jen na baráčnický."

—o—

"Já se ti divím, že kupuješ pořád u Burdové; vždyť' má staré zboží."

"Copak zboží! Ale zprávy má čerstvé."

MATEMATICKÝ KOUTEK

Příklad č. 1. — Bez dlouhého přemýšlení odpovězte na otázku: Kolik je půl druhé třetiny ze sta? (Správná odpověď v příštím čísle.)

KLUB DOMOV z N.S.Č.K.

POŘÁDÁ

VESELÝ MAŠKARNÍ MUMRAJ

v sobotu, 7. února 1976

v "OLYMPIC ROOM" budovy Olympic v Cicero, III. (vchod z Čermákovy tř.)

Ráz:

"Masopust držíme, — nic se nevadíme" . . .

- ZÁBAVNÍ PROGRAM
- TANCE: Bláža Holubová
- Karnevalová taneční zábava
- Volba nejlepší masky večera
- Hudba: G. Kollarič a jeho kapela
- Kuchyně a bar otevřeny od 7 hod. več.

Začátek: v 8 hod. večer

Vstupné: $3.50. — Předprodej lístků v Berwynu u p. F. Pancnera a u členů Klubu DOMOV.

DOPISY našich čtenářů

SAN ANTONIO, FLORIDA

Vážená redakce, milí čtenáři.

Letošního roku američtí občané vzpomínají 200. výročí nezávislosti a samostatnosti Spojených států amerických. Tyto oslavy vyvrcholí 4. července 1976, dvoustého výročí dne, kdy Thomas Jefferson přečetl v kontinentálním Kongresu ve Filadelfii deklaraci, kterou třináct britských kolonií v Severní Americe přerušilo svazky s mateřskou zemí a vyhlásilo svou suverenitu.

Dnes není v USA právě slavnostní nálada. Neustálý růst cen, osm milionů nezaměstnaných a dosud nezapomenutelný vietnamský debakl, vytvářejí těžké mraky na ekonomickém a politickém horizontu. Tato oslava nezávislosti poskytuje však možnost úniku z neradostné přítomnosti do slavnější minulosti. Připomínka vítězství vojáků federace nad červenokabátníky krále Jiřího III. může pozvednouti hluboce pokleslé sebevědomí průměrného Američana.

Nejvzpomínanějším hrdinou americké války za nezávislost od Velké Británie se stal George Washington, schopný generál a později první president Spojených Států. Ale zde nutno podotknouti, že George Washington byl především voják. Byl příslušníkem bohaté farmářské rodiny ve Virginii. Byl konservativního smýšlení, politickou stabilitu a hospodářskou prosperitu nového státu považoval za nejdůležitější. S výjimkou několika radikálů ho americký lid zbožňoval. Viděl v něm vítěze nad britskými armádami a symbol vybojované svobody. Dnes po dvoustech letech americký lid vždy s vděčností vzpomíná prvého presidenta Spojených států amerických.

Další typicky slavnou osobou americké revoluce je — o jednu generaci starší — Benjamin Franklin, byl původem muž z lidu. Znal problémy bostonského a filadelfského řemeslníka a též i drobného venkovského farmáře. Zabýval se nejen politikou, ale i právě začínajícím studiem elektřiny. Zapsal se i do technické historie světa svým vynálezem hromosvodu, který ho sbližuje se skromným českým knězem, farářem Prokopem Divišem, jenž ve stejné době (Franklin 1752, Diviš 1754) zkonstruoval poněkud jinak řešený, ale rovněž fungující bleskosvod. Divišův meteorologický stroj upadl v zapomenutí, když v době sucha ho rozbili nevědomí a pověrčiví sedláci, kdežto Franklinův hromosvod si vítězně razil cestu světem.

Benjamin Franklin, narozený roku 1706, pocházel z rodiny bostonského svíčkaře a mydláře a měl 16 sourozenců. Ve stáří 12 roku odešel ke svému staršímu bratrovi do Filadelfie v Pennsylvanii (města bratrské lásky, jak je nazývala náboženská sekta kvakeru, kteří město založili). V té době měla již kolem 40 tisíc obyvatel a byla největším a kulturně nejživějším městem v třináctí britských koloniích. Mladý Franklin se za čas osamostatnil a získal si jméno a popularitu jako vydavatel nejrozšířenějšího koloniálního časopisu "Pennsylvania Gazeta", který vycházel na tehdejší dobu ve fantastickém nákladu 10.000 výtisků. Jeho činorodý duch se nespokojil jen redaktorskou činností. Založil též první požárnický sbor ve Filadelfii, reformoval poštovní službu a od roku 1753 zastával funkci náměstka britského generálního poštmistra v Severní Americe. Založil první veřejnou knihovnu a byl spoluzakladatelem veřejné nemocnice a Akademie věd. Jako známá a obecně vážená osobnost byl zvolen poslancem do koloniálního parlamentu a tím začala jeho rychlá a oslňující politická kariéra.

Na přelomu padesátých a šedesátých let, skončil definitivní porážkou francouzských vojsk několik generací trvající boj s francouzskými kolonisty v Kanadě a mírem pařížským r. 1763 připadla dosud francouzská Kanada Velké Británii. Britské vítězství nejen rozhodlo o anglosaském charakteru Severní Ameriky, ale i změnilo politickou atmosféru v třináctí původních britských koloniích. Téměř tři a půl milionu jejich obyvatel se již necítilo ohrožováno kanadskými Francouzi a dosud vítaná přítomnost britských posádek se stala nežádoucí.

Úspěšná bojová účast koloniálního pomocného sboru pod plukovníkem Georgem Washingtonem značně posílila vědomí kolonistů. Britská vláda se však obávala možnosti francouzské odvety, a proto odmítla vojensky evakuovat americké kolonie, a uzákonila opatření, aby náklady na britské vojenské posádky byly hrazeny přímo z koloniálních zdrojů. Tomu měly sloužit zákony o povinném kolkování jakýchkoliv veřejných listin, vydaných v amerických koloniích, zákony o vysokých dovozních clech a o námořní plavbě. To znamenalo pro kolonisty citelné finanční zatížení a brzdění hospodářského rozvoje. Lid byl pobouřen, že tyto zákony schválil pouze londýnský parlament bez souhlasu místních koloniálních sněmoven. V koloniích se začal rodit odbojný duch, vyjádřený nejprve heslem: "No taxtion without representation"; žádné daně bez zastoupení v parlamentě! Chce-li král Jiří III. na nás peníze, má o ně žádat naše koloniální sněmovny, neboť londýnský parlament nemůže koloniím nic předpisovat stejně jako massachusettská sněmovna nemůže vydávat zákony pro Velkou Británii.

V té době, kdy se v koloniích schylovalo k bouřím, dlel Benjamin Franklin v Londýně, kam ho pennsylvánský koloniální parlament vyslal, aby se pokusil urovnat daňový spor Pennsylvanie s rodinou Pennů, jejíž předek tuto kolonii založil, a která proto odmítla platit daně.

Vážená redakce, milí čtenáři, není možno celou tu historickou dokumentaci uvésti v jednom článku; dovolí-li tomu redakce, bude ještě jedno pokračování. Prosím o modlitby za staré a nemocné, všechny vás pozdravuji. Bůh vám všem žehnej.

Karel Pekárek.

KANADA

Cténá redakce,

posílám $16.00 na předplatné na nový časopis HLAS NÁRODA. Jestli se platí do Kanady více, tak nám to dejte vědět. Noviny se nám líbily, hlavně to menší a tmavší písmo se nám lepší čte. Máme už velmi špatný zrak.

S úctou

Joseph Boudy,
Dodsland, Sask.

Milý pane Boudy, $16 do Kanady zatím akorát stačí. Díky.

Vážená redakce HLASU NÁRODA,

posílám šek na předplatné těším se z toho, že máme náhradu za Katolík. Když jsem na prosbu své dcery přijela za ní sem do Kanady a uviděla jsem české katolické noviny, bylo mi hned veseleji, že budu mít ve volné chvíli co číst. Zde v Kanadě máme farnost sv. Václava, jistě o ní víte. Velmi mne zajímají dopisy čtenářů, hlavně články pana Pekárka jsou velmi poučné a zajímavé. Velmi mě dojal poslední dopis, ze kterého jsem se dověděla, jak těžce je zkoušena jeho rodina. Kéž je Milosrdný Pán Bůh potěší! Cítím s každým, koho potká nějaké neštěstí, neboť jsem toho sama už hodně prožila. V červnu 1974 jsem ztratila milovanou dceru. Stalo se to náhle nečekaně při autonehodě, kterou zavinil neznámý řidič. Myslela jsem, že to nepřežiju. Zeť mě poslal domů na čas k synovi, abych se z toho vzpamatovala. A tak s pomocí Boží jsem se zas vrátila, abych zeťovi vedla domácnost, pokud mi bude sloužit zdraví. A tak také vyprošuji Boží požehnání rodince Pekárků v jejich utrpení. V tomto roce, dá-li Pán Bůh, mně bude 80 roků a budu mně už po třetí prababičkou.

Upřímný pozdrav cténé redakci zasílá vaše vděčná

Frances Řehořová,
Toronto.

Cténá redakce.

posílám money order na $20.00 jako předplatné na váš časopis na rok 1976. Doufám, že vám to uhradí vydání se zasíláním do Kanady. Přeji vám hodně štěstí.

Zůstávám s krajanským pozdravem

Jan Karger,
St. Jacobs, Ont.

Cténá redakce
HLASU NÁRODA,

gratuluji vám k vašemu rozhodnutí, že jste nenechali zahynout katolický tisk a to náš jediný český, který jsme měli. Říká se, že naděje sílí. Dej, Bože, aby to platilo i pro vás! Jenom ať jste obdařeni svatou velkou trpělivostí; neboť redakční práce ta ji vyžaduje mnoho a mnoho! Noviny Katolík jsem odebíral 48 let. Těžko jsme se smířili, že jej přestali vydávat. A proto jsme velmi potěšeni, že nám bude přicházet HLAS NÁRODA. Posílám předplatné na noviny a $10.00 na tisk.

S pozdravem na vás všechny v redakci

Ant. Vajdík,
Chatham, Ont.

* * *

Milá redakce,

zasíláme 30.00 dolarů na dva roky na předplatné na HLAS NÁRODA a $100.00 na tisk. Pán Bůh vám buď na pomoci. Modlíme se za vás.

S Bohem

J. Langovi, Winnipeg, Manitoba

Cténá redakce
HLASU NÁRODA,

posílám předplatné na HLAS NÁRODA. Neudali jste kolik je předplatné pro Kanadu a tak posílám o dolar víc. Doufám, že je to tak dobře. Katolík jsme odebírali 43 roků a jeho zánik jsme těžko nesli. Všichni, co jsme odebírali Katolík, jsme rádi, že HLAS NÁRODA nastoupil jeho cestu.

Se srdečným pozdravem

Marie Gajdoštík,
Coaldale, Alta.

Cténá redakce
HLASU NÁRODA,

posílám vám $20.00; $15.00 na roční předplatné a těch $5.00 na vaše vydání. Pro nás starší jsou opravdu ty vaše noviny vítané. To víte, my jsme zde všichni v té Kanadě už skorem 50 let a tak jsme byly na ty naše noviny zvyklí. Zimu máme pořádnou a sněhu dost.

S Pánem Bohem a přeji vám hodně dobrých odběratelů.

Frances Komosná,
Dresden, Ont.

OKLAHOMA

Drahý důstojný pane Víte,

Zaplať Pán Bůh, že jste již HLAS NÁRODA vypravil do světa a dej Bůh, aby dobře prospíval. Vše, co v něm píšete, je svatá pravda. Škoda, že zastavili Katolík. My máme kalendář z roku 1899 a ostatní, podle toho vidíte, jak dlouho jsme odběratelé. Velmi velice se nám stýskalo po našich dobrých českých novinách. Trvalo to 14 dní, než jsme dostali poštou první číslo HLASU NÁRODA. Přišlo 12. ledna a za dva dny druhé. Obě čísla jsou velmi krásná a pěkně se čtou. Píši ve spěchu. Posílám předplatné na celý rok a zbytek si nechte na "house cleaning" Velehradu. Tisíceré díky za obě čísla HLASU NÁRODA

Marie Michalička, Union.

* * *

WISCONSIN

Řediteli HLASU NÁRODA,

Jsem sestřička z dominikánského řádu, českého původu. Narodila jsem se v severní části Wisconsinu a do české školy jsem neměla příležitost chodit, protože v našem okolí žádná nebyla. Učila mě maminka doma a potom zase já učila bratra a sestru. Všichni umíme dosti dobře česky. Maminka neměla sice nějaké velké vzdělání, ale milovala svoji rodnou vlast Čechy a českou řeč. Bylo to krásné a dojemné. Katolík odebírala od roku 1907 a potom Přítele dítek a Vůdce. Také si kupovala české náboženské knížky. Zemřela v roce 1952 a ještě dnes se mi po ní stýská. Nikdy nezapomenu, jak milovala Boha a jak nás děti vedla k lásce k Němu.

Vždy se těšila na Katolík a vždy si jej přečtla od začátku až do konce.

(Pokračování na str. 11.)

DOPISY

(Pokračování ze str. 10.)

"Z Ameriky"

P. B. J. K.

Vážená redakce "Hlasu Národa a milé čtenářstvo!

Předně chci poděkovat vá. žené redakci za zaslání již tří čísel "Hlasu Národa". Jest v něm pěkné poučné i zábavné čtení a proto, abych nečtla zadarmo, posílám šek — předplatné 15 dolarů a zbytek co dárek do "vínku" novým novinám.

V prvním čísle jsem se dala také do čtení anglické části a byla jsem velice mile překvapená vyprávěním Sestry M. Aloisie Ames, C.S.J., jak jí to pověděla Sestra Jane de Chantal Kazda C.S.J. o cestě s maminkou a sourozenci z Čech do Idaho. Zvláště mě dojalo vyprávění o němém pasáčkovi. Vždyť moje zemřelá maminka tu píseň také ráda zpívala a já, ač jsem byla jenom 16 let, když nám náhle zemřela v roce 1920 — (třináctý den za † tatínkem, na chřipku, která hrozně řádila po první světové válce) . Vzpomínám si, jak první sloka této písničky začínala:

V Lužicku ovčák nějaký
byl s manželkou řádně sňatý *(ženatý)*
a měli synáčka jednoho
od narození němého. —

Tak pokračuje sloka za slokou, zrovna jak v anglické řeči je o tom psáno. Pamatuji si i nápěv a celý minulý týden jsem si tu píseň třeba tak prostě — lidově psanou, zpívala vzpomínkou na tu naši drahou maminku a milovaného tatínka. Možná, že je více starších čtenářů, kteří tu píseň znají.

Čtenářka "Katolíka", paní Josefka Gotlibová nám popsala pěkně cestu, kterou vykonala se svými sestrami. Mohla by nám zase něco napsat. A má-li ty básně, které na přání dostala pro svou † babičku, o které se také zmínila, že navštívila její hrob při návštěvě staré vlasti, mohla by nám je napsati. Vím, že jedna byla od naší milé paní Marie Novákové, básnířky z Texasu.

Panu Pekárkovi, jeho rodině, a hlavně jejich dceři Terezce vyslovuji já i moje rodina upřímnou soustrast; já která jsem ztratila náhle v útlém mládí milované a starostlivé rodiče, a před desíti lety měla i velikou ztrátu smrtí manžela, za kterým jsem co snoubenka dvacetiletá jela do Ameriky; mohu plně pochopit Váš a hlavně její zármutek i ztrátu bytosti nikdy nenahraditelné.

Jen v modlitbě a v práci najde částečné zapomenutí. Důvěra v Pána Boha ji povede dále těžkou cestou života.

Do redakce zasílám všem — hlavně naším důstojným pánům — mnoho pozdravů a přeji hodně zdraví a štěstí v nové práci pro "Boha a vlast."!

Prosím, dejte v novinách oznámení, jaká je cena novin zasílaných do zámoří (pro mě do Rakouska).

Děkuji za dopisy důstp. V. Michaličkovi, dp. Uhlířovi ii důstp. J. Šachovi za modlitby a útěšná slova v mé těžké nemoci po velmi vážné operaci. — Zdravím všechno čtenářstvo. —

Moravanka

Drahá naše čtenářko,

respektujeme Vaše přání — jméno neuvádíme. Děkujeme Vám za Váš zájem, podporu našich snah a za pěkný dopis. Zase nám napište!

Na Vašeho † p. manžela i na Vaše uzdravení v modlitbě nezapomeneme. Redakce.

ELMHURST, ILL.

Ctěná redakce!

Děkuji za Hlas Národa. To všechno, co jsem vám chtěla napsat, už je dobře vypsáno ode všech čtenářů Národa a Katolíka. Ten zármutek nad zánikem katolických novin zde se snad ani docela napsat nedá; ba že i já jsem zaplakala. — A přece všechen český duch nevymizel! Jest to od vás nadprůměrná odvaha pustit se do nového podnikání. Pán Bůh vám žehnej a vy, dobří lidé, pomozte! My staří už to nevytrhnem, ale ti pozdější exulanti se musí snažit svoji víru a národnost udržet. Máte to dnes výhodnější, nežli jsme to měli my před mnoha roky. Ovšem, je dnes rozdíl mezi námi a vámi. To jest přeci jenom velká bolest, muset z vlasti utíkat před vlastním lidem!

Co mám více psát, když to neumím. To není jenom na plano povídat. Hezky otevřte srdce a hlavně portmonku a podporujte vaši věc. A dobře uděláte, když si koupíte knížku "Czech Benedictins in America, 1877-1961. To je dílo, to je kus práce, k neuvěření. A kdo jste ještě nebyl v Lisle, zajeďte si tam. Pomodlit se na hřbitově, kde najdete ty prukopníky odpočívat.

Přikládám šek na $30.00. Patnáct předplatné pro mě na rok a patnáct příspěvek, neb tady žádného Čecha neznám, abych vám získala odběratele. Buh žehnej! — Odpusťte mému slohu a písmu. Je mně přes 80 let a to už tak dobře nejde.

Johanna Werner.

Milá paní Vernerová,

víte, dokud bude mít náš národ tak uvědomělé, zbožné a obětavé babičky, jako jste Vy a všechny ty ostatní, co nám tak upřímně píšete, dotud nad námi drží Matka Páně, sv. Ludmila se svým vnukem a všemi našimi nebeskými patrony svou ochrannou ruku. Naše maminky a babičky byly také takové — a bylo nám dobře, i když byl život tvrdý! — Pán Bůh Vám zaplať za Váš štědrý dar na pomoc českým katolickým novinám. Jsme si vědomi, že dáváte — jako ta vdova v evangeliu — ze svého mála co nejvíce — a tak přijměte naše upřímné Pán Bůh zaplať; modlíme se za Vás — modlete se laskavě i Vy za nás.

Otec Vojtěch.

NEW YORK.

* * *

Ctěná redakce a milí čtenáři,

přeji vám všem požehnaný nový rok 1976. Rok 1975 byl pro čtenáře Katolíka smutný, neboť jsme se dozvěděli, že přestane vycházet. Rok 1976 nás čtenáře potěšil, poněvadž hned na jeho začátku začal vycházet HLAS NÁRODA. Ale co nejvíce mě potěšilo, že na první stránce prvního čísla byl obrázek naší Panny Marie s Božím Synem, ke které se v nynější těžké době utíkáme. A v druhém čísle byl dojemný obraz Bl. Jana Nepomuka Neumana. Jaký to byl dojemný začátek! HLAS NÁRODA začíná s pomocí Boží, přeji mu, aby mohl ještě dlouhá léta vycházet. Oznamuji vám smutnou zprávu, že 5. ledna se na věčnost odebral dlouholetý předseda Sokola Orla Frank Sluka. Byl to moc hodný člověk, věrný otec, katolik a Sokol Orel. Požíval velké úcty. Všechny naše spolky, kterých byl členem; Národní svaz českých katolíků, Spolek Cyrila a Metoděje a Sokol Orel se zúčastnily zádušní mše svaté, která byla 9. ledna o 11té hodině v kostele Panny Marie ustavičné pomoci. Odpočívej v pokoji, bratře Sokole Orle!

Zdař Bůh!

Josef Oktavec, Long Island City.

* * *

MISSOURI.

Ctěná redakce HLASU NÁRODA,

přihlašuji se za odběratele HLASU NÁRODA a přeji vám hodně zdraví, abyste nám mohli vydávat ty naše katolické noviny. Bez nich je to jako kdyby člověk měl jen jednu ruku, pořád v domě něco schází. Dlouho jsem odebírala Katolík, Hlas i Českou ženu. A tak chci odebírat i tyto noviny. Je mi sice už 83 let a oči mi slábnou, ale mám ráda katolické noviny a tak posílám $15.00 na předplatné a $5.00 na tiskový fond.

Vaše Mrs. Frances Kulisek.

St. Louis.

Hlavně naše čtenářky se ve svých dopisech nyní stále častěji ptají, jak pokračují opravné práce v budově našeho chicagského "Velehradu". Proto jim dnes představujeme další tři vytrvalé obětavce z počestných řemesel malířského, natěračského a lakýrnického. Horní obrázek: Zdeněk Nerada ml., který dovede i písmo malovat a k našim Mumrajům a Majálesům nám vždy pořídí i výstižnou výpravu. Vlevo na žebříku je jeho otec Karel Nerada, a vpravo jsme vylekali p. Tomana.

SO. DAKOTA

Drazí pánové,

posílám předplatné na noviny HLAS NÁRODA. Noviny se velice líbí. Jsou velmi zajímavé, nevím, jestli to dobře píši. Číst česky jsem se učila od maminky. Když měla čas, tak mi četla nahlas a já ji poslouchala. Když maminka neměla kdy, tak jsem četla nahlas já a ona zase poslouchala mě. Tak jsem se naučila česky číst. Psát jsem se učila česky sama a tak dělám chyby, tak mi odpusťte. Moje maminka zemřela, když jí bylo 88 let. Maminka byla narozená v Americe, ale můj tatínek se narodil v Československu.

Vaše věrná čtenářka Stella Skluzak, za svobodna Paclík.

Kimball.

NEBRASKA:

Ctěná redakce
HLASU NÁRODA,

jsem rád, že jste začali vydávat české katolické noviny. Odebíral jsem Katolík po 50 - 60 let. Moc bych postrádal české noviny. Vždycky jsem si přečetl epištolu a evangelium. Katolík jsem dostával v sobotu. Hlas národa přichází v pondělí. Moc by mě potěšilo, kdybyste jej mohli odesílat o den dříve, anebo aby epištola a evangelium byly na neděli o týden dopředu. HLAS NÁRODA se mi líbí. Tisk se dobře čte a zprávy jsou zajímavé.

Pozdravuji všechny, kteří pracují pro HLAS NÁRODA, a vyprošuji Boží požehnání vaší těžké práci.

Lad J. Cihal, Wahoo

K. V. RAIS:

DO PRAHY NA POUŤ

(Pokračování)

Na zápsi stála nejstarší dceruška hospodářova, asi osmiletá.

"Kam jdete, babičko?" tázala se a chytala stařenku za ruku.

"Sběhnu si k tetičce na Mlaka, holečku," odpověděla babička.

"Poslouchejte, babičko," žvatlala dívčina tajemně, "já vám půjčím peníze do Prahy, já mám v kase zlatník. Ale přivezete mi obrázek!"

Stařenka chytla dítě křečovitě do náruči.

"Fúh tě chraň, dítě, aby ses o něčem takovém jen zmínila, však já si to seženu, a pojedu-li, obrázek ti taky přivezu, protože jsi ke mně hodná." A pohladivši vnučku, postavila ji do trávy a ubíhala do polí, pak přes louku na vršek a dále k Mlakům.

Pospíchala, aby v polední hodince byla doma.

Na Mlakách měla Pilařka vdanou dceru, muž byl poklasným v panském dvoře.

Uřícena přiběhla do dvora; poklasná právě sypala slepicím.

"I vitam vás, maminko, to jsem ráda, že jdete a trochu mi s tím dobytkem pomůžete, zrovna dnes jsem na všechno sama," volala.

"Milá zlatá, dnes ti nepomůžu, vždyť jenom tak v poledne jsem vyběhla, mámě řepy."

Stařenka mluvila přerývavě, bylat' velmi znavena.

Poklasná se zamračila.

"Na cestu mám tři zlatky a ještě mi tři krejcary zbyly," odpověděla.

"No, to pojedete pěkně, do Prahy na pout' se třemi krejcary! Jen abyste je neutratila! A pozdravujte tam!" dodal zívaje.

"Děkuju pěkně a mějte se tu s Pánem Bohem!" odvětila a již jako mladice chvátala k cestě.

Bylo pěkné předední. Topoly lehýnce ševelily, mladá žita se vlnila a z rybníků se kouřilo. Slunce vylézalo nad černými lesy a skřivani zpívali rozmile. Po měkkotě hopkovali zajíci a cvrček v příkopě ladil struny. Nad zrosenými lučinami splývaly chomáčky mlhy, nc větší než dlouhé šedé vousy. Sem tam v poli byli již hdé. V sousední vsi pasák vyháněl a tejnořil i práskal, až se to rozléhalo. Chaloupky mezi lesy byly jako namalovány.

Stařenka přeběhnuvši cestu vozovou, klusala uprášenou silnicí, jež se mezi pahrbky vine a kroutí jako dlouhé bílé hádě. Potok pod kopcem bublal.

A když tak hezkou chvili cupala, uslyšela hrkot. Ohlédnouc se na výšině spatřila starodávnou čtyřbokou poštovní archu, jejíž vůdcem a správcem byl Lasík.

Kdo za ranního času vídával na tom příkrém vrchu čtyřbokou poštu, jistě se zachvěl. Bílá silnice je tu mezi zelení tak příšerně příkrá, má tak strmé hráze, že se člověku zdá, že ta kára musí sletět do hlubin. Ale vůz po prudké stráni, hadovitě stočenou drahou drkotá až do podolu, jako by se smál celému světu.

Malá rozčepýřená Lucka byla od konce oje vždy hodně vzadu, krčila se k nemotorné bryčce, zdržovala ji, opírajíc se, jak jen mohla; její zadní suché nohy se pevně zarývaly do štěrku.

Lasík klidně seděl na kozliku, opratí lehce přidržoval, pobručuje: "Nono —nonono, stará, jen drž, jen drž!"

Na dolině si Lucka opět pospíšila, aby byla rovně s koncem oje.

Lucka byl poštovský kůň; malý krcek, ne hubený, ale dost kulatý, přitom však chuděra, tuze starý. Uši měla schliplé, oči velké a velmi dobrácké. Barva její hrála do červena. Nohy měla silně kloubnaté, srst velmi hustou a po celém těle rozčepýřenou. Byl to tuze dobrý kůň a zasluhuje zmínky. Když jsme se potkávali, vždycky jsem mu v duchu sliboval, že jednou o něm pořádně promluvím, aby jen tak nezapadl. Měl veliké zásluhy, větší než mnoho lidí. Vždyť mnoha, přemnoha bývat pramenem výživy. Bývat koněm komediantským a uměl počítat. Ale když tuze ustaraný neměl již pro slavné umělce ceny, když již nemohl klekat a skákat, zavedli jej na trh a tam byl zakoupen pro poštovskou archu. Při novém řemesle našel dobrou duši, s kterou si brzy porozuměl. Byl to Lasík. Pěstil Lucku, jak jen uměl, krmil ji, pokud mohl, dobře. Jenže vždycky nemohl; pak se s ní dělíval o svoje krajíčky. Ti dva si rozuměli, byli si vzájemně vděčni a měli se rádi. Že Lucka umí počítat, Lasík se rád chlubíval, ale v posledních časech se produkce již nedařily. "Inu, stárneme starí!" říkával a koníka popleskával po bocích. Lucka kromě Lasíka neměla nikoho na světě a Lasík — pravda, měl dva syny, ale ti dva synové! Byli baráčníky v blízkých samotách za lesem a Lasík k nim chodíval na noc. Zle se mu vyvedli, ale co a jak si na ně nařikal, slýchala zas jenom Lucka. Každodenně v zimě v létě jezdívali spolu ke dráze. Časně ráno vyjeli, kolem deváté přijeli a potom měl Lasík práci až do poledne. Po obědě jeli zas a přijeli okolo páté.

Lasík a Lucka měli ještě jednu družku, ale ta nebyla živá. To byla Lasíkova archa, čtyřboká, černá, lehce pokrytá bryčka o dvou sedadlech, široká, rozlehlá. Nebyla na perách, hrkala, jako by se každou chvilku chtěla rozsypati. —

Lasík spatřiv stařenku na vršku, volal na ni a bičem ji kýval, ať y počkala a svezla se. Ale stařenka klusala dále; peněz neměla a nechtěla, aby snad stařec měl nepříjemnosti. Když ji však dohonil, nedal, až se posadila.

"Tak jste se přec vypravila, no bodejt' byste nejela, já bych taky hned jel, jen kdyby mne chtěli. Nono, stará, no," volal na kobylku "pomalu, pomalu, dneska jsi nějak rozespalá, nejde ti to," a bičem ji lehce hladil po hřbetě.

Stařenka počala vyprávět, jakých starostí měla s výpravou, aby přec nejela docela beze všeho.

"Ještě se mne ptal, kolik mám opravdu peněz, a vysmál se mi, že mi na útratu zbývají tři krejcary. Ale nač potřebuju, tam mně nebude zle, dají mi všecko, a dětem na obrázek mám přec."

Lasík při té řeči jen hlavou pokyvoval a Lucku vlídně povzbuzoval. "Inu, máte taky zlé časy, ani bych si byl nepomyslil, ale, panímámo, slyšíte — ještě vás neuhodili?" řekl potom měkce.

"Jestli mne neuhodili?" ptala se, divajíc se naň tak udiveně, že staroch poloobrácené líce od ní obrátil. "Prosím vás, Lasíku, snad by mne nebili, vždyt' jsem matka, stará žena, a co mi dávají, přec jenom dávat musí!"

"Inu, inu, to je pravda, vždyt' mám taky vejměnek, arci jen maličký, z baráku; ale víte, panímámo, to se ještě nemáte nejhůř!"

"Že se nemám nejhůř — snad vás, Lasíku, neperou?"

Stařec chvilku mlčel. Potom se obrátil a řekl temně: "Ba, již mne prali!" Velké slzy mu tekly po tváři. "Víte, panímámo, mám tuze zlou nevěstu, to pořád jen popouzí!"

"A proč k nim jdete? Vždyt' máte být od čeho živ?"

"Inu, kam mám jít, jsou to přec jenom děti."

"Děti, děti," povzdychla stařena.

"Víte, panímámo, jednou jsem tam taky nešel, to když mi dělali tuze zle; bylo to tenkrát, když mne starší uhodil. Ale pak si na mne počkali tamhle pod lesem, Lucku zastavili, a co mi řekli, to mi řekli. Vždycky si myslím, jestli tomu ten kůň rozuměl! Ten by si byl pomyslil pěkné věci. Láteřili, že jsem jim dal leztoho jen tolik, že to za řeč nestojí, a ještě tohle že jim bud' nepřeju a že to chci na stará kolena promarnit. Jako bych byl nějaký prodělanec! A že prý je jenom roznášim a hanbu jim dělám. Neřekl jsem nikde slůvka, ale svědomí jim snad někdy vyčítá, a tak mají potom takovéhle myšlenky. Víte, panímámo, lopotíval jsem taky, jak jsem mohl, o děti jsem se starál, ale zázraky neumím. Pravda, něco mne tam ještě drží, a to jsou děti, košiláči divocí, ale má mne to rádo!" Stařec při těch vzpomínkách div hlasitě nezaplakal. "Ale ten kůň se mi dnes nelíbí — nono, stará, mně se zdá — Víte, panímámo, vím, že mne to zvíře má taky tuze rádo!"

Archa již hrkala z kopečka k nádraží.

Na stanici stařenka slezla, a nastokráte děkujíc, vešla dovnitř, aby čekala, až otevrou pokladnu. Lasík si zatím chystal pytle a balíčky.

Konečně okénko zaklaplo a vousatá tvář pokladníkova vyhledla.

"Prosila bych o lístek s tím slavným vlakem do Prahy a zpátky ve třetí třídě."

"Tři zlaté třicet krejcarů."

"Pro pána krále — tři zlaté třicet? A Lasík mi řekl tři zlatky, já víc nemám."

"Tři zlaté třicet," opět zvolal pokladník, ale vida, že stařenka opravdu nemá, zahučel cosi, lístek zastrčil a ptal se jiného.

Stařenka se všecka ztrápená, uslzená šourala od pokladny. Druzí cestující se na ni dívali se smíchem.

Zklamaná, skleslá vyšla z chodby.

"No tak, už máte lístek, teď už jenom jet!" volal na ni Lasík, ale zarazil se, vida, jak je ztrápena.

"Ba nemám, stojí tři třicet, a mám jen tři zlatky a tři krejcary!" zavzlykla a sedla si na práh. Lasík se mlčky odvrátil a hladil Lucku. Za nějakou minutku pravil: "Panímámo, postůjte mi tu trošku u balíčků!"

Když stařenka vstala, zdouha odcházel před nádraží. Vrátil se zakrátko. "Panímámo, půjčím vám těch třicet krejcarů, vypůjčil jsem si je do odpoledne u ponocného; až přijedete, vrátíte mi je."

Stařena se naň vážně podívala.

"Ale nebudete proto mít doma zle?" ptala se tiše.

"Ale jděte, vždyt' o to nepřijdu!" odpověděl usmívaje se.

Stařena vzavši tři desetníky, spěchala k pokladně. Vlak již hučel a posilák honem odnášel "poštu" před nádraží.

Když potom stařenka vstoupala do vozu, volal na ni: "Tak se tam mějte dobře a zdráva se vraťte!"

Vstoupivši obrátila se a odpověděla: "Pozdrav vás Pán Bůh, Lasílku, nikdy na to nezapomenu."

Staroch, usmívaje se, jen zakýval. —

Tak se vejměnice Pilařka dostala k synovi do Prahy na pouť.

Pokračování

Masopustní Mumraj Klubu Domov již tuto sobotu

České lidové rčení praví: "Až masopust přijde', tancovat se bude; muziky budou hrát, my budem zpívat."

Takovou veselou masopustní atmosféru, o které rčení našeho lidu mluví, se vynasnažíme pro vás vytvořit na našem tradičním masopustním Mumraji, který pořádáme již tuto sobotu 7. února o 8 hod. večerní ve dvoraně Olympic (bývalý Peacock room) budovy Olympic (dříve C.S.A.) na Čermákově třídě v Cicero. Věříme, že s pomocí vaší a vašich přátel, které laskavě na naši masopustní veselici upozorníte a přivedete mezi nás, se nám to podaří.

K tomu, aby se vám to opravdu tancovalo "od podlahy", bude zvesela vyhrávat oblíbená muzika George Kotlariče. K vašemu pobavení připravujeme veselé masopustní pásmo, které sestavila F. Uhlířová. Tance nacvičila Bláža Holubová, program režíruje Ferda Kussel, na harmoniku doprovází Ludva Rafaj. Nahranou hudbu pořídil Josef Ryšavý ml., dekorací vytvořil Zdeněk Nerada, kostýmy navrhla Pavla Kúrková. Tančí mládež Klubu Domov se svými přáteli.

Inkognito maškar, které *vám předvedou své "kumšty"*, jako se to kdysi za dávných časů na našem venkově dělávalo, vám zatím nesmíme prozradit.

Vchod do Olympic sálu je z Čermákovy třídy. Začátek v 8 hod. večer. Večeře z výborné domácí kuchyně manželů Solfroňkových se budou podávat od 7 hod. večer; v tu dobu bude již také otevřen dobře zásobený bar.

Pro rezervace stolů volejte p. Ferdu Küssla: ST-8-5341. Rezervace stolů platí jen do 9. hod., protože nové nařízení nynější správy budovy Olympic výslovně žádají přesné dodržení uzavírací hodiny, která je závažně stanovena na 1:00 A.M. Prosíme vás proto o laskavé pochopení a ochotnou spolupráci se správou budovy Olympic a s našimi smluvními závazky.

Půlnoční průvod masek. Ceny nejlepším maskám večera.

Doufáme, že společně užijeme hezký, přátelský večer, takže než se budem rozcházet, si budete moci zazpívat: "V dobrém jsme se sešli, v dobrém se rozejdem; nežli se rozejdem, ještě se napijem, s Pánem Bohem půjdem. S Pánem Bohem půjdem, vzpomínat si budem: dobře jsme se měli, rádi nás viděli, po druhé zas přijdem.

Srdečně zve
pořádající výbor
Klubu Domov.

Read your
CATHOLIC PRESS

(VOICE OF THE NATION)

IN THE COMING ISSUES WE'RE GOING TO TALK ABOUT AMERICA! WHY WE LOVE IT;

WHERE WE — CZECH-AMERICANS HAVE BEEN; WHERE WE ARE TODAY; WHERE WE WISH TO BE TOMORROW!

IMMIGRATION HISTORY RESEARCH CENTER

CZECH AND SLOVAK COLLECTIONS

Since 1964 the **Immigration Research Center of the University of Minnesota** has been building a collection of source materials for the study of immigrant ethnic groups which came to the United States and Canada from Central, Eastern and Southern Europe and the Middle East. The scope of the material covers both the immigration and the subsequent history of the ethnic groups in North America.

At present the IHRC archival collections consist of some 25,000 volumes of published material (20,000 monographs, 1,700 periodical titles), the files of more than 250 ethnic newspapers (of which 135 titles are currently received regularly), 2,500 reels of microfilm, and approximately 1,800 linear feet (two million items) of manuscripts. The manuscript holdings include the records of typical ethnic institutions, such as fraternal societies, churches, relief organizations, and publishing companies. Other material derived from the ethnic groups themselves is also represented, including collections of personal papers from ethnic leaders, clergymen, journalists, labor leaders, writers, poets, and politicians.

The growing mass of material related to the Czech and the Slovak peoples in America forms an important and integral part of the IHRC archives. The following is a brief description of the contents of the Czech and the Slovak Collections.

Monographs: Czech, 700 — Slovak, 650 Total 1350.

Periodical Titles: Czech, 120 — Slovak, 80 Total 200.

Newspapers, Current: Czech, 7 Slovak, 14 — Total 21;

Total Titles: Czech, 15 Slovak, 17 - Total 32.

Manuscript Collections: Czech, 4 — Slovak, 14 - Total 18.

The Czech and the Slovak Collections serve as documentation for a wide range of topics within the ethnic community. Particular strengths include such areas as religion (both Catholic and Protestant), fraternal societies ,the Freethinkers and Sokol movements, and relations with the European homeland.

In addition to the collections specifically relating to Czech and Slovak Americans, much useful information is to be found in the **Papers of the Hungarian Prime Minister Concerning Emigration, 1885-1917.** (67 reels of microfilm), in the **Austrian Consular Reports Concerning Emigration,** ca. 1847-1918 (32 reels of microfilm), and in the papers of such "multi-ethnic" organizations as the **American Council for Nationalities Service,** the **International Institutes** and the **Assembly of Captive European Nations.**

The following is a complete listing of the IHRC archives' holdings of Czech American and Slovak American newspapers and manuscript collections. The entire list of 200 periodical titles is not included in this brief description. Among the 120 Czech American periodical titles some of the large and more complete runs are: **American Sokol** (Sokol Americký), 1911-present (scattered issues); **Amerikán Národní Kalendář,** 1897-1957 (almost complete); **Czechoslovak Society of America Journal,** 1934-1964 (scattered issues), *1968 - present (nearly complete);* **Duch Času,** 1904-1933 (scattered issues); **Hlasatel Kalendář,** 1931-1967 (nearly complete); **Hospodář,** 1938-1974 (scattered issues); **Husův Lid,** 1947-1965 (nearly complete); **Katolik Kalendář,** 1915-1950 (nearly complete); **Národ Kalendář,** 1951-present (complete); **Rodina,** 1885-1894 (almost complete); **Svobodná Škola,** 1911-1925 (nearly complete), 1926-1950 (scattered issues); **Svojan,** 1894-1924 (nearly complete).

Some of the larger and more complete runs among the 80 Slovak American periodical titles are: **Ave Maria,** 1937-1972 (nearly complete); **Fialky,** 1929-1970 (nearly complete); **Kruh Mládeže,** 1916-1937 (nearly complete); **Most,** 1954-1967 (nearly complete); **Slovakia,** 1951 - present (nearly complete); **Furdek Almanac,** 1962 present; **Kalendár Jednota,** 1908-1920, 1923-present; **Literárny Almanach Slováka v Amerike,** 1953-1972, 1974-present; **Národný Kalendar,** 1899-present (nearly complete); **Sborník Slovenského Katolického Sokola,** 1913-1960.

* * *

Manuscript Collections

Czech:

Kassal, Edward (Monsignor), 1876-1965. Papers, 1924-1965. ca. 2 linear inches.

A Czech immigrant priest who came to the U.S. in 1905, and for 60 years served Slavic Catholic settlements in North Dakota and Minnesota. The collection consists mainly of newspaper clippings and commemorative pamphlets.

* * *

Pavlíček, Joseph, 1890-

Papers, ca. 1923-1959, ca. 4 linear feet.

A Czech American of St. Paul, Minnesota, Mr. Pavlíček served as an officer in the Czech American Sokol Gymnastic Society and was active in several other Czech organizations and relief efforts. The collection consists primarily of material relating to these organizational activities in the Upper Midwest.

* * *

Roucek, Joseph S., 1902-

Papers, 1931- 50 linear feet.

Author of numerous books and articles on American immigration problems and professor at various eastern universities. Papers emphasize his academic activities.

* * *

Rypka, Zdenka (née Sojka), 1894-1975. Papers, ca. 1863-1953, ca. 1 linear foot. Correspondence, photos, scrapbooks and newspaper clippings of a daughter of early Czech immigrants who lived in Iowa and Southern Minnesota.

* * *

Slovak:

Blaho, P. and Šrobar, V. Correspondence (from Slovak Central Archives, Bratislava). Reels: 1 negative.

* * *

Canadian Slovak League, Br. 10, Ft. William, Ontario, Canada. Minutes, 1933-1943. Reels: 1 positive, 1 negative.

* * *

First Catholic Slovak Union, Cleveland, Ohio. Papers, 1890-1958, 40 linear feet. The official correspondence, auditors' reports, convention minutes, registers of members and membership and insurance applications of the largest Slovak benefit society in the United States.

* * *

First Evangelical Slovak Society of Holy Trinity Parish, Cleveland, Ohio. Membership book, 1892-1898; minute book, 1892-1897; includes also Holy Trinity Parish birth, marriage and death records, 1894-1943. Reels: 1 negative.

* * *

Jednota, St. Cyril and Methodius, Lodge No. 3, Minneapolis, Minnesota. Membership list, 1896-1907. Reels: 1 negative (partial).

Minutes, 1888-1902. Reels: 1 positive (partial).

* * *

Matica Slovenská, Martin, Slovakia. Correspondence of United States Slovak with leaders in Slovakia, 1890-1940. Reels: 2 negative.

Holdings concerning American Slovaks. Reels: 1 negative.

* * *

National Slovak Society, Pittsburgh, Pennsylvania. Papers, 1913-1969, 3.5 linear feet. Materials on the general operations of the society's headquarters in Pittsburgh, and minute books, membership books and financial records at local assemblies located in Minneapolis, Minnesota; Trenton, New Jersey; Springdale, Pennsylvania; Joffre, Pennsylvania; and Owosso, Michigan.

* * *

Podkrivacky, Adam. Papers, ca. 1920-1965, 27.5 linear feet. Personal and organizational papers of a former president of the First Catholic Slovak Union. The official documents of the FCSU constitute the bulk of the collection.

* * *

Rolík, (Rev.) Andrew, 1896-

Papers, 1919-1975, ca. 3 linear inches. After emigrating from Slovakia in 1909, A. Rolík was ordained an Evangelical Lutheran minister in 1921 and serced Slovak Lutheran churches in Pennsylvania, Ohio and Michigan. The collection consists of Rev. Rolik's poetry and various church publications.

* * *

St. Cyril's Church, Minneapolis, Minnesota. Parish Committee Minutes, 1898-1910. Reels: 1 positive (partial).

* * *

St. Stephen's Roman Catholic Church, Streator, Illinois. Marriage, baptism and death records, 1884-1908. Reels: 1 positive, 1 negative.

* * *

St. Wendelin's Parish, Cleveland, Ohio. Chancery records. 1911-1926. Reels: 1 negative.

* * *

Newspapers

Czech:

*Americké Listy, Perth Amboy, New Jersey. 1964-present (nearly complete).

Bohemia, München. 1953-1957 (scattered issues).

*Catholic Workman, New Prague, Minnesota. 1972 - present.

Čechoslovák, London. 1953-1967 (scattered issues).

*České Slovo, München. 1955-1971 (scattered issues) 1972 - present (complete).

Hlasatel, Chicago. 1941-1972 (scattered issues).

*Katolík, Chicago. 1971-1975 (complete).

Kewaunské Listy, Kewaunee, Wisconsin. 1892-1917 (microfilm).

*Národ, Chicago. 1971-1975 (complete).

Naše Hlasy, Toronto. 1961-1974 (scattered issues).

*Nový Svět, Cleveland, 1967-present (nearly complete).

Právo, Cleveland. 1912-1916 (microfilm).

Slavie, Racine, Wisconsin. 1861-1862, 1865 (scattered issues), 1870-1918 (ocmplete) (microfilm).

*Telegram, Edmonton, 1972-present (complete).

Vlastenec, La Crosse, Wisconsin. 1903-1909, Jan.-July, 1927 (microfilm).

* * *

Slovak:

Amerikansko Slovenské Noviny, Pittsburgh. 1893-1904 (microfilm).

*Bratstvo, Passaic, New Jersey, 1963 - present.

*Calvin, Pittsburgh, 1964, 1969, 1971 - present.

*Černakov Odkaz, Munich. — 1967 - present.

Clevelandský Hlas, Cleveland. Feb. 1912 - March 1913 (microfilm).

*Horizont, Munich. — 1972-present.

*Jednota, Middletown, Pennsylvania. 1893-1940 (microfilm), 1965 - present.

*Kanadský Slovák, Toronto. — 1969 - present (nearly complete).

*Katolicky Sokol, Passaic, New Jersey, 1969 - present.

*Ľudové Zvesti, Toronto, 1971-present.

*Matičné Čítanie, Martin, Slovakia, 1969 - present.

*Národné Noviny, Pittsburgh, 1910-1941 (microfilm), 1942-present (nearly complete).

*Priateľ Dietok, Passaic, New Jersey. 1969 - present (incomplete).

*Slovák v Amerike, Middletown, Pennsylvania. 1894-1938 (microfilm), 1951-1954, 1961-1964, 1966 - present.

Slovenská Obrana (formerly, Obrana), Scranton, Pennsylvania. 1915 - 1872 (nearly complete).

*Sokol Times, Perth Amboy, New Jersey. 1971 - present.

United Lutheran, Pittsburgh, Pennsylvania. 1975 - present.

* Currently received.

Educational Grants

The Immigration History Research Center will again offer grants-in-aid and research assistantships during 1976-1977.

Grants-in-aid up to $3,000 for travel and living expenses are available to doctoral candidates, recent Ph.D.s and established scholars. Deadline for 1976 applications is MAY 1, 1976.

Research Assistantships for graduate students enrolled at the University of Minnesota and engaged in studies relating to American immigration and ethnic history are available for the academic year 1976-1977. Candidates should be proficient in one or more langpages of Eastern, Central or Southern Europe, or the Middle East. Deadline for 1976-1977 applications is FEBRUARY 15, 1976.

For more information please contact the

IMMIGRATION HISTORY RESEARCH CENTER
826 Berry Street
St. Paul, Minnesota 55114

Pope Paul Asks for Unity Within Catholic Church

Pope Paul VI has called for the unity of Christian churches and unity with groups working for peace and humanitarian goals.

In his Angelus talk on Jan. 25, the last day of Christian Unity Week, the Pope first called for interior unity of the Church, which, he said, was the sign by which "everyone will recognize that we are true followers of Jesus."

"We Catholics, who are fortunate to possess that unity willed by Christ for His followers, must seek and work for unity within the Church, for that harmony which is based on love, on mutual service, and on solidarity without reservations which defines us as true disciples of the Divine Master."

The Pope then spoke of "ecumenical unity" among churches. He said unity was necessary with those Christians "who through baptism and faith in Christ's word have established a basic identification with Christ, but who — many of them — are separated from communion in the single and organic mystical, historical and visible body which is the Church."

The Church "owes reverence and aid" to the ecumenical efforts now in process, the Pope added. "We are happy to see in these efforts a tension full of promise. We hope that these efforts will never be to the detriment of the intrinsic requirements of truth and fidelity to the original Gospel ideal of Christ and of constant and authoritative tradition."

Sure, It Is All Orchestrated

The Vatican's L'Osservatore della Domenica has asked whether the continual and widespread outbreaks of warfare in today's world might not be part of a concerted design. Federico Alessandrini, the Vatican's veteran foreign affairs analyst, asked in the article, "Is it really impossible to identify those who are finally responsible?"

Some Vietnamese Still Resist Communists

The war is over in Vietnam but the fighting lingers on, said a refugee who left Vietnam two months ago.

"There is still resistance 50 kilometers from Saigon," said the refugee, Jose Agustin, in an interview with The Tidings, the Los Angeles archdiocesan newspaper. He described the fighting as "sporadic action" and added that he didn't know where those resisting the Communist regime were obtaining their weapons.

The "peace" that has come since the Communist take-over last spring has not improved living conditions in Vietnam, Augustin said. "The cost of living has skyrocketed, and there is a high rate of malaria because of a lack of drugs," he said.

Seminaries remain open, but the Communist authorities "suggest" other ways of life for would-be candidates, he continued. Catholic schools remain open, but praying is forbidden in them and Communist indoctrination is mandatory, Augustin said.

La Salle boarding school, once operated by the Christian Brothers, is now under Communist control as are the public schools, he said. Communist propaganda is compulsory and youngsters must spend one day a week cleaning the streets, cutting grass and doing other chores, he added.

Jobs are scarce especially for those who were connected with the overthrown anti-Communist regime. Those who were military officers under the former government must register for indoctrination. They are forced to plant rice in the jungles by day and attend political indoctrination courses at night, he added.

Chile Grants Safe Conduct to Leftists

SANTIAGO, Chile — Chile's military government has granted safe conduct to refugees at the papal nunciature here and at two other diplomatic missions. Among those who were allowed to leave the country were two leaders of the Leftist Revolutionary Movement.

St. Joseph Society, # 156, Czech Catholic Union
Sponsors a
Jaternice (Liver Sausage) or Klobasy Dinner and Dance
SATURDAY, FEB. 7, 1976
Karlin Hall, 5302 Fleet, Cleveland, Ohio
$3.50 — Serving Continuous from 6:30 P.M.
Music by Karlin Brass from 7:30
Reservations: Call Joe Kocab, 883-4760
or Mary Ann Mahoney, 439-5388

Catholic Schools Week

February 8 to 14 is Catholic Schools Week. Catholics should be — and they are — proud of our Catholic schools. Academically they are equal to public schools and in many ways superior to them.

The schools are here because the people want them. They are the result of the farsightedness of bishops and pastors and the hard work of Sisters, Brothers, priests and lay people who have taught in the classrooms.

But they finally exist because families wanted them to exist. It was through the sacrifices of the people, often hard sacrifices, that the money for building and maintaining the schools was made available.

There is reason enough for praise for all. Now we must recommit ourselves to the importance of those schools. We must keep them in existence even though financial burdens multiply. We must make certain the teaching in these schools reflects the truth of the teaching Church.

The best way to celebrate Catholic Schools Week is by rededicating ourselves to making certain they will continue.

(D.F. in Our Sunday Visitor)

City Colleges of Chicago to Broadcast Classes on Catholic Television Network of Chicago

CHICAGO — The City Colleges of Chicago have acquired an additional educational programming tool with a recently signed agreement with Catholic Television Network of Chicago (CTN/C).

In announcing the venture, Oscar E. Shabat, chancellor of the City Colleges, and His Eminence John Cardinal Cody expressed their delight with the "tremendous potential" of the project. "This," said Cardinal Cody, "is one of those agreements from which everybody will benefit. For the City Colleges, it means an additional teaching tool at each campus, as well as additional centers for distribution of programming materials. For the Archdiocese, it means even fuller utilization of parish sites and will create a useful resource for regular credit courses and adult education within the parish."

The Catholic Television Network of Chicago broacasts in the Chicago area on four channels of a special frequency band, called Instructional Television Fixed Service. Approximately 396 schools and 420 parishes in the area have been equipped with special receiver antennas, wiring, and color television sets to receive CTN/C programming. Chicago's 2½ million Catholics are receiving quality educational and informational programming for clergy, school children, and a wide variety of lay groups.

Mexican and American

NEW YORK — A television special titled "Mexican . . . and American" will be viewed Sunday, Feb. 15, E.S.T. Produced in association with the U.S. Catholic Conference's Office for Film and Broadcasting, it introduces viewers to the richness of Mexican-American culture. Appearing on the program will be Archbishop Robert F. Sanchez of Santa Fe and Bishop Patrick J. Flores, auxiliary of San Antonio. — Bravo!

Will the Czech-American Catholics be able one day to do likewise?

Poles Protest Obstacles

Two Polish cardinals have strongly objected in recent homilies to various ideological obstacles placed in the way of the Church by Poland's Communist government. Cardinal Stefan Wyszynski "denounced the harmful effect of dialectical materialism on the development of the national culture." Cardinal Karol Wojtyla of Cracow spoke up against the calling up of seminarians for military service before their studies were completed. He also said that Catholic parents sending their children to state schools should have the assurance that materialistic and atheistic ideologies will not be imposed on the children. — All this is possible in Communist Poland because our Polish Catholic brethren stick together.

20,000 Blacks Killed By Communists

We know one thing more and we say it: the whole free world is in imminent danger of being taken over by the Communists. Look at Angola, one of the richest countries in natural resources in AFRICA. It has oil, coffee, diamonds, iron, minerals, tobacco, maize. Under the now despised Portuguese colonial regime it had trebled its exports in eight years. The population had become richer than ever. The Communists coveted the territory. Now it is in their hands. **Twenty thousand blacks were killed by the Communists in five days.** Hunger reigns. Never did the white colonialists, who had been so much attacked for their inhumanity, commit such mass-slaughters. Now the Communists have brought to ANGOLA troops from CUBA.

For our mission the events there are a challenge. **The Cubans might hear the Gospel preached by us in ANGOLA. We broadcast it in Portuguese,** which is akin to Spanish and can easily be understood by Cubans.

The Communists have taken not only ANGOLA, but a multitude of African states: MADAGASCAR, MOZAMBIQUE, DAHOMEY, SIERRA LEONE, ETHIOPIA, SOMALIA. They have taken the whole of INDO-CHINA; they almost took PORTUGAL. They have it in their program to take BONN, BERNE, PRETORIA, SYDNEY, WASHINGTON.

Research, Education, Community Programs
Supported by Your Heart Fund

IS YOUR INCOME TAX RETURN FILLED OUT ACCURATELY?

CHICAGO. — Ready to mail in your Federal income tax return? Better check it over to make sure you haven't made any mistakes or left anything out, advises the Internal Revenue Service.

Accuracy is particularly important when filling out a tax return. Yet every year thousands of people make simple errors or leave out items. These errors or omissions cause a delay in the processing of your return at the Service Center. And this, of course, can delay your refund. This is one of the best reasons for double-checking your return to make sure it is correct and complete. To help speed processing of their return and any refund due them, taxpayers should avoid these basic errors:

• Neglecting to sign the tax return (both taxpayers must sign a joint return);

• Copying figures from the wrong tax tables or schedules, or from the wrong line in the tables or schedules;

• Claiming medical deductions that don't exceed three percent of adjusted gross income;

• Adding or subtracting incorrectly;

• Claiming casualty losses without first subtracting $100 from the amount of the loss;

• Deducting more than one-half the cost, or more than $150, of premiums for health insurance;

• Failing to use the peel-off label and inserting an incorrect Social Security number, or forgetting to include a number when missing;

• Neglecting to include W-2 forms from each employer, as well as all schedules and other forms needed for the return.

This year there are two additional areas that taxpayers should check carefully:

• Don't forget to deduct an additional $30 for each exemption.

• Individuals who earned less than $8,000 last year may be eligible for Earned Income Credit. Check the instructions in your tax package to see if you are eligible.

The IRS continues to urge people to file their returns as early as possible. And for a good reason. If you have a refund coming, you will get it quicker. In addition it has been found that people who file returns in January or February make less errors. Late filers, in a hurry to fill out their returns, often make errors. Spend a few minutes checking your return. It could mean getting a refund quicker.

Dr. Ludvik Nemec:

EUCHARISTIC CONGRESSES IN THEIR THEOLOGICAL AND HISTORICAL PERSPECTIVES

The Eucharist as a central point of Catholic faith and worship was always a target of disputes concentrating on it as Sacrament, the manner of the Presence of the Body and Blood of Christ, and the way in which it should be distributed in Holy Communion. Among various such disputes the most memorable were:

In IXth century controversy between two Benedictines: Paschasius Radbertus and Ratrammus. While the former defined "sacrament is liturgical cult in which the external visible action works about something internal and invisible," the latter insisted that Eucharist should be called rather figure than veritas.

Berengarius of Tours in XIth century doubted about the Eucharist as Sacrament but admitted a change (conversio) through consecration. Subsequently in 1215 the Fourth Lateran Council defined that "by Divine Power Bread and Wine are transubstantiated into Body and Blood." Berengarius' position concerning the permanence of Bread and Wine after consecration was later adopted by John Wyclif and John Hus, although he did not reject explicitly transubstantiation.

The Hussites were very much concerned about the Eucharist and utraquists pressed for the privilege of the Chalice to be able to receive Holy Communion under both species, making thus sure that they fully share in Christ's presence in the Eucharist.

Martin Luther (1486-1546) professed the doctrine of consubstantiation, according to which the substances of Bread and Wine coexist in union with the substances of both the Body and Blood of Christ. Ulrich Zwingli (in 1525) affirmed that the Lord's Supper was a memorial rite anly and rejected any change of elements. John Calvin proposed (1536) the doctrine that became known as "virtualism" and he changed Mass into a divine Service.

Protestant theologians tended more to interpret the Eucharist as a ceremony of thanksgiving rather than as a profession of faith. They understood Christ's Presence as the operative, kerygmatic presence of the revealed truth. The Catholic doctrine as defined and explained by the Council of Trent (1563) reflected a variety of views held by all reformers and restated the traditional belief in Christ's presence as "true, real and substantial" against all of them.

In reflection of all these disputes in regard to the Eucharist, the Catholic Church made determined efforts to bring her theological emphasis on Christ's real presence in the Eucharist into practical levels of the Eucharistic devotion and piety with a compelling act of profession of faith. Exposition of the Blessed Sacrament and adoration of It became thus a central devotional focus to all who prefer to witness the strength of their faith. Very soon it became also a center of any corporate testimonial of religious loyalties to Christ, and numerous religious communities arose to perpetuate a public Eucharistic cult. Inspired by these religious communities, the laity was all affected and before too long, for the purpose of deepening understanding of and devotion to the Holy Eucharist, a need for the Eucharistic Congress arose. Usually organized around a particular theme, the Congress means to serve through liturgical observances and public ceremonies to strengthen dedication to the Christian life and to Christian ideals, especially in times of spiritual crises.

Directly correlated to these spiritual crises are the beginnings of Eucharistic Congress, which were inspired by the work of Marie Martha Emilia Tamisier (1834-1910) of Touraine, France. In her devotion to the Holy Eucharist, Miss Tamisier first encouraged pilgrimages to places where Eucharistic miracles were commemorated: Avignon, Ars, Douai, Paris, and Paray-le-Monial. In 1873 at Paray-le-Monial she saw about 60 members of the French Parliament kneel in the chapel (where Christ revealed His will to St. Margaret Mary) and promise to work against the secular policies of the French government. The moment suggested the larger possibilities of Christians brought together to profess their faith in the Eucharist and in the teachings of Christ.

After various suggestions to the clergy, the idea of an international congress was arrived at and a provisional committee on arrangements was constituted under the leadership of Msgr. Louis Gaston de Segur (1820-81). The first attempts at organizing a congress were unsuccessful. However, in early 1881 Philibert Vrau took the lead in the plans for a congress and offered financial help. He obtained the approval of Pope Leo XIII, and accommodations were found at the University of Lille. The meeting was held in late June, 1881, with about 800 people attending from Belgium, England, Spain, France, Holland and Switzerland. At the close a permanent committee entrusted with arrangements for future international congresses was formed.

Later this permanent Committee was under the direct supervision of Rome and was structured through the bishops participation, shared by the laity as well, so that participation of the whole Church would be insured. This permanent committee is charged to prepare programs of and places for the Congress, which was held in various countries and continents.

A list fo International Eucharistic congresses is as follows: (1) Lille, 1881; (2) Avignon, 1882; (3) Liege, 1883; (4) Fribourg, 1885; (5) Toulouse, 1886; (6) Paris, 1888; (7) Antwerp, 1890; (8) Jerusalem, 1893; (9) Reims, 1894; (10) Paray-le-Monial, 1897; (11) Brussels, 1898; (12) Lourdes, 1899; (13) Angers, 1901; (14) Namur, 1902; (15) Angouleme, 1904; (16) Rome, 1905; (17) Tournai, 1906; (18) Metz, 1907; (19) London, 1908; (20) Cologne, 1909; (21) Montreal, 1910; (22) Madrid, 1911; (23) Vienna, 1912; (24) Malta, 1913; (25) Lourdes, 1914; (26) Rome, 1922; (27) Amsterdam, 1924; (28) Chicago, 1926; (29) Sydney, 1928; (30) Carthage, 1930; (31) Dublin, 1932; (32) Buenos Aires, 1934; (33) Manila, 1937; (34) Budapest, 1938; (35) Barcelon, 1952; (36) Rio de Janeiro, 1955; (37) Munich 1960; (38) Bombay, 1964.

In 1893 the first congress held outside of Europe convened at Jerusalem. From that time on it became customary for the pope to honor the international Eucharistic Congress by the presence of a legate a latere. An international congress met for the first time in the Western Hemisphere at Montreal in 1910. After the Congress at Lourdes in 1914 meetings were interrupted by World War I. At the Congress in Rome, 1922, over which Pius XI personally presided, the Pope decreed that future meetings be held every 2 years. From then until World War II regular international congresses were held, including meetings in Africa, South America, Australia and the Philippines. International congresses were resumed in 1952.

Particularly notable was the 38th International Congress held in Bombay, Nov. 28 to Dec. 6, 1964. At the invitation of Cardinal Valerian Gracias, Archbishop of Bombay and Primate of India, John XXIII approved the holding of the congress in a country where Catholics comprise only 2 percent of the total population. The meeting occasioned the visit of Paul VI to India, the longest journey ever undertaken by a pope up to that time, and the first time a pope personally attended an international Eucharistic congress held outside Rome.

Cardinal Gregorio Agagianian, prefect of the Congregation for the Propagation of the Faith and papal legate for the congress, opened the meeting. In attendance were 20 foreign cardinals, a large number of foreign bishops and Indian prelates, about 30,000 foreign visitors, and vast numbers of Indian people, both Christian and non-Christian. Along with the theological and catechetical conferences base on the theme "The Eucharist and the New Man," huge public processions and public liturgical observances were held. An immense throng of people witnessed the ceremonies, which centered on a majestic altar situated on the Oval in downtown Bombay.

When the Pope arrived on December 2, he was welcomed by the President of India, Sarvepalli Radhakrishnan, and the Prime Minister, Lai Bahadur Shastri. An estimated 2½ million people lined the streets of Bombay in the most spectacular homage ever offered a visiting dignitary in India. After participating in various ceremonies, consecrating a number of bishops, meeting with governmental officials and other non-Christian groups, the Pope returned to Rome on December 4. The residue of good will left by the Eucharistic Congress and the visit of Paul VI in the non-Christian Asiatic world has been inestimable.

The 39th International Congress was held at Bogota in Colombia in 1968 with Pope Paul VI present.

At the great 40th International Eucharistic Congress held in Melbourne, Australia, on 13-15 of February, 1973, a large Czech participation was there under the direction of Father Peksa. The Most Reverend Bisthop of Galveston and Houston, John J. Morkovsky, was the main celebrant of this Czech participation, with Monsignor Peter Lekavy of North Dakota and six Czech priests as concelebrants. The Papal delegate to this Congress was an American, Lawrence Cardinal Shehan, Archbishop of Baltimore. About twenty American and two hundred foreign bishops were present.

Following this glorious tradition of International Eucharistic Congresses, the 41st Congress will be held in Philadelphia on August 1-8, 1976. As one can perceive from the great preparations and planned programs, this Congress should exceed all others by the multitude of people and clergy attending. Careful planning by the American hierarchy is led by John Cardinal Krol, Archbishop of Philadelphia. Perhaps the solemnity of this Congress will be increased by the circumstance that the 4th bishop of Philadelphia, Blessed John Neumann, a Czech by origin (from Prachatice) (1811-1860) will soon be canonized. In view of this very fact, Czech participation, it is hoped and expected, will be great and effective. Let it be!

In connection with our perspective of International Eucharistic Congresses, it must be said that there were also National Eucharistic Congresses held in different countries. Early in the 20th century, National Congresses were held in Spain, Italy, France and the U.S. The aims and procedures of national congresses have been the same as international ones only on a national scale. Nine national Eucharistic congresses have been held in the U.S.: (1) Washington, 1895; (2) St. Louis, 1901; (3) New York, 1904; (4) Pittsburgh, 1907; (5) Cincinnati, 1911; (6) Omaha, 1930; (7) Cleveland, 1935; (8) New Orleans, 1938; (9) Minneapolis-St. Paul, 1941.

Regional and local Eucharistic congresses have also been held in many countries including France, Germany, Belgium, Spain, Italy, England, Canada, Australia, U.S., and elsewhere.

The last national congress in Czechoslovakia was held in June of 1935, under the auspices of Czech and Slovak hierarchy with papal delegate John Cardinal Verdier, Archbishop of Paris. About one and a half millions of faithful from all parts of Czechoslovakia gathered in St. Wenceslaus Square at Prague to honor their Eucharistic Christ by making their solemn profession of faith in six languages, related to all ethnics living in the Republic. This was perhaps the last time when the whole Czechoslovak Republic with all national and ethnic groups was together. Let us repeat that same unity in this Congress by making our Czech participation impressive, successful, and effective. Let us come and adore Him!

U.S. Visitors in Poland

There were more than 9,000 pilgrims of Polish origin from the United States who visited the Shrine of Our Lady of Czestochowa, the most renowned icon in Poland. There were more than 200,000 foreign pilgrims from 43 countries who prayed at the Shrine which celebrates its 900th anniversary in 1982. — The Polish government sees in this occasion an opportunity to demonstrate to the world its "respect" for religious freedom and at the sime time to get the most wanted western money.

BLESSED AGNES PARISH HOLYNAME SOCIETY MEN'S BOWLING LEAGUE

Standings of Feb. 3, 1976

Team	Points
Lawn Fence	22
Capitol Federal Savings	18
Lawndale Meat Products	16½
Second Federal Savings	16
Nemecek Tailors	15½
Stepina Step Inn	14½
Noworul Chapels	13
Midwest Press	9½
Lawndale Standard Service	9
Crawford Savings	6

FROM BOHEMIA TO IDAHO

The Story of ANNA KAZDA — Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J.

(As told to Sister M. Aloysia Ames, C.S.J.)

(Continued from last issue)

Jo installed a motor driven pump to raise the water. This replaced the rope and bucket system we had used previously. Because the water supply could meet all our needs, it was not necessary to have a cistern such as we had used previously for water storage.

In the photo I mentioned before, the root cellar is shown to the right of the kitchen. We called it a cellar even though its walls rose as high as the first level of the house. It could store a goodly supply of farm products. It made me very happy to find Mother so comfortably situated though I grieved to see how weak she was. She was relieved to have a woman in the house, I'm sure. Those last two years with Mother were a comfort and joy to us both; yes, and to the boys, also.

I remember that shortly before she died Mother thought that she might be able to tolerate some beer. She asked Rudolph how the supply was holding out. Regretfully, he had to tell her the batch he had been planning on had frozen and had to be "restarted," I think he said. It would be about three weeks before his stock would be ready. Mother said that she would not need it then. She had been correct about her approaching death. In less than three weeks (March 16, 1917) Mother went to her eternal reward. She is buried in Normal Hill Cemetery in Lewiston.

* * *

Following Mother's funeral, Rudolph and I set out by train to visit our sister, Sister Francis Joseph, at the Visitation Convent in St. Paul. I will never forget our happy hours together during the two weeks we were with her. My sister expressed the joy our visit brought her in a poem which she composed and wrote in Bohemian. I still have my copy which she sent to me. Each letter is neatly and perfectly formed with every diacritical mark properly placed. The script of the rhymed couplet is small, regular and clear. It extends down nearly thirty inches of six-inch-wide newscript. Recently, I sent a thermofax copy of the poem to the Benedictine Fathers in Chicago who publish a Bohemian periodical. I received a friendly letter from one of the priests who praised my sister whose character he saw mirrored in her verse and script.

Rudolph did not return to Idaho with me. He had plans of his own, to marry Josephine Basta whom he brought back with him to the well-built home awaiting her on his farm. Within ten years he built her another home on Third Street in Lewiston where she still lives.

* * *

Not long after I returned to Idaho I completed my plans for entering the Novitiate of the Sisters of St. Joseph in Lewiston. The boys were very kind and understanding when I talked to them about leaving home. Charley was especially nice to me. He probably thought I would change my mind and be back home soon. He was wrong on that score. My youngest brother, Joe, with whom I had been the closest not only during the early days on the farm, but also during Mother's illness, seemed quite lonely at the thought of my leaving. As often happens, it is the one left alone behind who feels more acutely the departure of a loved one.

In the fall of 1917 I entered the convent, reciving the holy habit on July 2, 1918. It was a hard adjustment for me to make. I was twenty-nine years old. With God's grace, I have never regretted giving myself entirely to Him. It has not been easy all the time. Christ said that those who are heavily burdened should come to Him.

My burdens were not always just my own personal ones. I most often brought to Him the burdens of those with whom I lived and worked, or of those who asked my help. Over the years I have been in many situations where I have been able to support people who felt that their burdens were unsupportable. In seeing others so afflicted I have realized how light my own trials have been. God has indeed been most generous to me.

* * *

After my novitiate training I pronounced my vows and was assigned to the hospital in Pasco. It was in its original location, a remodeled hotel in town. While I was in Pasco, the new hospital opened at Fourth and Park Streets. This fine brick building was built (1920) after the same plan as the wing of St. Joseph's Hospital in Lewiston. My assignment at the hotel and the new Our Lady of Lourdes Hospital was, shall I be fancy and call it "dietary service," or state the simple fact, I was in the kitchen all day! The Sisters did most of the work in the hospital. You won't mind my saying that I managed and performed my kitchen duties in an orderly and satisfactory manner.

My next assignment was in the commercial department of St. Stanislaus School I lived with the other members of the school faculty in the section of the hospital reserved for the Sisters. This area was directly behind the main entrance of the hospital and extended nearly to the church, leaving only a small garden between the two buildings. Later we moved to Sixth Avenue where we named our home Sacred Heart Convent, perhaps in memory of the first Catholic church in Lewiston. The foundation of this convent was retained when the new building was erected in the 1950's.

* * *

I was with the commercial classes until the high school was discontinued after the fire in 1932. I was then transferred to the third grade for a brief period and then sent to Slickpoo where I was given the seventh and eighth grades. In about 1940 or 1941 I went back to Pasco where I served in the business office under Mother Eustace. Returning to Pasco was an interesting experience. By that time the School of Nursing was in full session and producing excellent nurses. After a year at Our Lady of Lourdes Hospital I returned to St. Stanislaus School for about ten years. During that time I had many opportunities to visit with my family. Sickness and death visited us, too. Joe was the first to die.

Given the opportunity, I would want to work out a family tree for each of my married brothers. However, this is something you may be planning to do yourselves. I am sure you could do it better than I. If I am still around when you finish, or bring up-to-date any of this work, please be sure to share it with me. The Idaho Geneology Society will help you.

* * *

In 1952 my long assignment in Lewiston terminated when I was sent to Pasco to help open the new parochial school of St. Patricks'. The school Sisters were accommodated by the hospital staff until our own convent next to the school was completed. During the next thirteen years I taught first and fourth, as well as third grade, together. As the school grew, I had only the third grade. Over the years I had become familiar with many of the families in Pasco through my work at the hospital, during summer vacations when I taught vacation school there and finally through my work at St. Patricks'. I continue to hear from students whom I taught when they were the age that their children are now.

It was while I was living at Our Lady of Lourdes Hospital and teaching in the parochial school that I received word that my sister, Sister Francis Joseph, was hospitalized in St. Paul and was to undergo surgery. Reports of her successful surgery and rapid progress to total health came regularly. Living in a hospital situation where people were daily going to surgery, recovering and going home, may have influenced my decision to delay going to see my sister until school vacation when I would be free to spend a longer time with her and she would be recuperated sufficiently to enjoy the visit.

The very day that she was to go home; in fact, while her Sisters were on their way to the hospital to bring her home to the convent, my sister suddenly died. It was a great shock to those who were at her bedside. You can never imagine the shock ahat it was to me. It was indeed the heaviest burden that the Lord ever sent to me. He helped me to carry it. How I loved Sister Francis Joseph! May she rest in peace and draw all of us closer to Our Lord Whom she served so well.

* * *

In 1964 following major surgery, I came to St. Joseph's Hospital Convent in Lewiston. Am I retired? I rise at 5:00 a.m. for morning prayer and Mass. I almost never miss a meal and have been performing such duties around the Convent as time and circumstances call for. I have plenty of time for prayer and my special hobby of reading good books. By "good books" I mean exciting stories with good plots; stories worth remembering and repeating to others.

I have given you only a skeleton outline of my life as a Sister of St. Joseph. If I tried to select important and memorable events of the past fifty-four years, I would end by writing more pages than you would have time to read. However, I will answer a few questions which may have come to your minds. One question might relate to my academic preparation to be a teacher. This is a logical question for you to ask in view of the emphasis placed on college careers and job preparation today. Let me say that I had more education before I entered the convent than most girls my age in the early part of the twentieth century. I knew several young ladies who were hired to teach in public schools after they had completed one or two years of high school. I am grateful to my dear mother and to my brothers for making it possible for me to pursue an education including high school and business college. It was a privilege worth waiting for. Remember that I was twenty-one years of age when I started the ninth grade.

I continued my education in the convent. Early in my religious life I enrolled along with some of our Sisters in classes at the Lewis-Clark Normal in Lewiston. I also took correspondence courses from the University of California at Berkeley where many excellent courses, well supervised, were available. Soon after the foundation of Mount St. Mary's College by the Sisters of St. Joseph of Carondelet, my Congregation, Sisters came from Los Angeles during the summer and conducted classes for us. Usually two Sisters from different departments directed our studies in our own convents. It was a good arrangement. Above and beyond these formal classes and extension courses I enjoyed an additional advantage. I lived in close association with Sisters who were excellent teachers. These Sisters generously shared with me their knowledge and demonstrated special teaching techniques. I learned much from them. Periodicals published for teachers were always available to me. In them I found many suggestions which stimulated my natural creative instinct and made my classroom work a pleasure for me and my pupils.

* * *

(Conclusion in next issue)

DR. LUDVIK NEMEC:

The Late Professor Francis Dvornik Honored by Harvard

It is a pleasure to accept the news that professors of Harvard University and members of the administrative board for Dumbarton Oaks Research Library and Collection of Washington, D.C., gave public honor to the late Rt. Reverend Monsignor and professor emeritus of Harvard University, Francis Dvornik, in the form of a festive resolution.

The text of their resolution reads as follows:

Extract from the Proceedings of the Meeting of the Administrative Committee of the Dumbarton Oaks Research Library and Collection, held at Cambridge, Massachusetts, on Saturday, December 5, 1975, with Mr. Derek C. Bok, President of Harvard University, as *Chairman:*

RESOLUTION

RESOLVED:

That the members of the Administrative Committee of Dumbarton Oaks take note with sorrow of the death on November 4, 1975, of The Reverend Monsignor Francis Dvornik, Professor (Emeritus) of Byzantine History, and Honorary Associate of Dumbarton Oaks. Father Dvornik was a scholar of international reputation and distinction, whose achievements were recognized by many governments and institutions in the form of honors and awards. He was admired and loved by all who knew him, and his loss is keenly felt by his academic colleagues and the staff of Dumbarton Oaks.

That the members of the Administrative Committee express their deep appreciation of the irreplaceable contribution made by Father Dvornik to the Center for Byzantine Studies at Dumbarton Oaks for nearly thirty years, and their gratitude for the part he played in stimulating and helping young scholars in their research and publications.

That the Director of Dumbarton Oaks is hereby directed to file a copy of this resolution with Father Dvornik's papers at Dumbarton Oaks, and to distribute its text as appropriate to members of his family, and to his former colleagues and friends.

William R. Tyler
Director